ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 20.

ΗΦΥΣΙΣ

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1901

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 20

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Μαυρομιχάλη 16.

Η ΜΕΤΑΒΟΛΗ
ΤΗΣ ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ ΕΙΣ ΖΩΗΝ
ΚΑΙ ΤΟ
ΕΠΩΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ κ. MOITESSIER

Τὰ πειράματα τοῦ κ. Moitessier, καθηγητοῦ τῆς ἰατρικῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Μονπελιέ, κατέδειξαν, ὅτι ἡ μεταδιδομένη φυσικῶς ἢ τεχνητῶς θερμότης εἰς γόνιμόν τι ὠόν, ἀπορροφᾶται ἐν τῇ οὐσίᾳ τοῦ ὠοῦ, ἐξαφανιζομένη ἐν αὐτῷ καὶ ὅτι συνεπῶς μετασχηματίζεται εἴς τι ἄλλο, ὅπερ ὅμως ὁ κ. Moitessier δὲν μᾶς λέγει σαφῶς. Κατά τινας ὅμως νέους φυσιολόγους, ἡ ἐν τῷ ὠῷ ἀπορροφομένη θερμότης μεταβάλλεται εἰς ζωϊκὴν δύναμιν, ὡς εἴπομεν καὶ ἐν τῷ περὶ «Ἡλίου» κυρίῳ ἡμῶν ἄρθρῳ τῶν δύο προηγουμένων φύλλων τῆς «Φύσεως».

Ἤδη δὲ, ὡς ὑπεσχέθημεν, θέλομεν ἐξηγήσῃ, μετὰ τῆς δεούσης εὐκρινείας, αὐτὰ τὰ πειράματα τοῦ κ. Moitessier, ἤτοι τὸν τρόπον τῆς διὰ τεχνητῆς θερμότητος ἐπωάσεως τῶν ὠῶν, ὅστις πολλὰ τὰ περίεργα διδάσκει ἡμῖν καὶ δὴ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς θερμότητος ἐν τῷ ὠῷ καὶ τὴν ἐπακολούθησιν τῆς ζωῆς, ἐξ οὗ οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται θ' ἀρυσθῶσι πολλὰ τὰ διδάγματα καὶ τὰς ὠφελείας ἐκ τῆς μελέτης ταύτης.

Ἰδοὺ εἰς τὶ συνίστανται τὰ πειράματα τοῦ κ. Moitessier. Συγκρίνει ἐν πρώτοις τὴν ταχύτητα τῆς ἀποψύξεως τῶν γονίμων καὶ μὴ γονίμων ὠῶν καὶ εὑρίσκει σημαντικὴν διαφορὰν μεταξὺ αὐτῶν. Τὸ δὲ μηχάνημα, ὅπερ μεταχειρίζεται, εἶναι μικρός τις κλίβανος ἢ ἐπωαστήριον (τεχνητὴ κλῶσσα), εἰδικοῦ ὅλως σχήματος. Ἀποτελεῖται δὲ ἐκ κυλινδρικοῦ ἀγγείου, περιέχοντος δύο ἕως τρεῖς λίτρας ὕδατος, οὗτινος τὴν θερμοκρασίαν διατηρεῖ σταθερὰν εἰς 41 περίπου βαθμούς, διά τινος λυχνίας ψωταερίου, κανονιζομένης ὑπὸ γνώμονος. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕδατος εὑρίσκεται δεύτερον ἀγγεῖον, πλῆρες ἀέρος, ἐν ᾧ ἐναποτίθενται τὰ ὠά. Τὸ δὲ ἀγγεῖον τοῦτο ἐντελῶς περιβαλλόμενον δι' ὕδατος ἐξωτερικῶς, φέρει σωληνοειδὲς ἐξάρτημα ἐν ᾧ ἐναποτίθεται θερμόμετρον. Τὸ δὲ σύνολον προφυλλάσσεται ὑπὸ περικαλύμματος ἔξωθι, ὅπως μὴ ἀποψύχεται εὐκόλως. Ἐν τέλει δὲ δύο θερμόμετρα, τὸ μὲν βεβυθισμένον ἐν τῷ ὕδατι τοῦ θερμαντηρίου καὶ τὸ ἕτερον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ διαμερίσματι, συμπληροῦσι τὸ ὅλον τοῦ μηχανήματος. Τὰ θερμόμετρα ταῦτα ἐξετάζονται διὰ φακοῦ καὶ εἰσὶν ἐπαρκῶς εὐαίσθητα, πρὸς ἐξακρίβωσιν καὶ ἐκτίμησιν τῆς θερμοκρασίας μέχρι τοῦ ἐλαχίστου.

Τὸ χρησιμεῦσαν εἰς τὰ πειράματα τοῦ κ. Moitessier τεχνητὸν τοῦτο ἐπωαστήριον περιλαμβάνει τρία ὠά, τεθειμένα καθέτως καὶ πλησίον ἀλλήλων· μεταξὺ δὲ αὐτῶν εὑρίσκεται τὸ ἐσωτερικὸν θερμόμετρον.

Τὰ ὠὰ τοποθετοῦνται μετὰ προσοχῆς ἐν τῷ κλιβάνῳ, ὅστις θερμαίνεται ἁρμοδίως προηγουμένως ἐν τῇ πρεπούσῃ θερμοκρασίᾳ καὶ μετά τινας ὥρας ἀμφότερα τὰ θερμόμετρα σημειοῦσι θερμοκρασίαν στάσιμον καὶ ὁμοιόβαθμον. Τότε ἀποσύρεται ἡ λυχνία τοῦ ψωταερίου καὶ ἐξετάζεται ἀπὸ λεπτοῦ εἰς λεπτὸν τῆς ὥρας ἡ κατιοῦσα πορεία τῶν θερμομέτρων.

Τοιουτοτρόπως παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ ψῦξις ἀκολουθεῖ πολὺ διάφορον πορείαν εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις, ἤτοι, ὁπόταν τὸ ἐπωαστήριον περιέχῃ γόνιμα ἢ μὴ γόνιμα ὠά. Καὶ ἡ μὲν ψύξις τῶν μὴ γονίμων ὠῶν ἀκολουθεῖ πορείαν ὅλως

κανονικήν, ἐνῷ τοὐναντίον τὰ γόνιμα ὠὰ ψύχονται μᾶλλον βραδύτερον καὶ λίαν ἀνωμάλως. Νομίζει τις, ὅτι ἡ θερμότης ἐσταμάτησεν, ὅτι ἐκρατήθη ἢ ἀπερροφήθη ὑπὸ τῆς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ ὠοῦ διενεργουμένης ζωϊκῆς ἐργασίας. Τὰ δὲ ἐξαγόμενα ἀποτελέσματα ἐκ τῶν παρατηρήσεων τῆς συγκριτικῆς ταύτης θερμοκρασίας τοῦ κ. Moitessier ἐπανειλημμένως ἐπιβεβαιοῦσιν ἐν ὅλαις ταῖς σημειώσεσιν αὐτοῦ τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου παρατηρήσεις μας, δηλονότι τὸ κύρος τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς θερμότητος ταύτης εἰς ζωϊκὴν δύναμιν.

Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα, ἄλλως τε, ὡς λέγει ὁ ρηθεὶς καθηγητής, ἐπανελήφθησαν καὶ ἐξηλέχθησαν πολλάκις εἰς διαφόρους ἐποχὰς τῆς ἐπωάσεως καὶ ἔφερον πάντοτε ἀνάλογα πορίσματα. Ἀφ' ἑτέρου, ἐὰν φονεύσωμεν διὰ παρατεταμένης ψύξεως ἢ ὑπερβολικῆς θερμότητος τὰ τρία ὠά, ἅτινα μᾶς δίδουσι τὴν ὅλως ἀνώμαλον θερμομετρικὴν καμπύλην, ἀπολαμβάνομεν ἀμεταβλήτως, ὑποβάλλοντες αὐτὰ ἐκ νέου εἰς τὴν πειραματικὴν ἀπόδειξιν, τακτικὴν καμπύλην ψύξεως.

Ὡς τελευταῖον ἔλεγχον ὁ κ. Moitessier προσέτρεξεν εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς εἰδικῆς θερμότητος τῶν νεκρῶν καὶ ζώντων ὠῶν καὶ ὄντως ἀπέδειξεν, ὅτι πᾶν γόνιμον ὠόν, ἄγεται, ἐνόσῳ ψύχεται, ὡς νὰ κατεῖχεν εἰδικὴν θερμότητα, ἀσθενεστέραν τοῦ μὴ γονίμου ὠοῦ. Προσδιώρισε δὲ ὁ κ. Moitessier, τὴν μὲν εἰδικὴν θερμότητα τοῦ μὴ γονίμου ὠοῦ εἰς 0,725, ἐν θερμοκρασίᾳ 41 καὶ 15 βαθμῶν, τοῦ δὲ γονίμου, μετὰ ἑπτὰ μόνον ἡμερῶν ἐπώασιν, εἰς 667.

Ταῦτα πάντα ἀποδεικνύουσι μετὰ μεγάλης πιθανότητος, ὅτι ἡ ἀπαιτουμένη πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ σπέρματος τοῦ ὠοῦ θερμότης διαμένει κατὰ μέγα μέρος ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ σώματος τούτου. Ἀλλὰ τί γίνεται λοιπὸν αὕτη ἐκεῖ; Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, μετασχηματίζεται εἰς ζωϊκὴν δύναμιν, λέγομεν καὶ ἡμεῖς, ἀφοῦ ἡ μὲν θερμότης ἐξαφανίζεται ἐν τῷ ὠῷ, ἡ δὲ ζωὴ ἄρχεται ἀμέσως ἐκδηλουμένη. Οὕτως ἡ θεωρία τοῦ ἀμοιβαίου μετασχηματισμοῦ τῶν δυνάμεων, τῆς μεγάλης ταύτης συγχρόνου ἡμῖν φυσικῆς κατακτήσεως, λαμβάνει ἀπροσδόκητον ἐνταῦθα ἐφαρμογήν, ἐκτεινομένη εἰς τὴν ζωϊκὴν δύναμιν. Ὅπως δὲ ἐν ταῖς μηχανικαῖς ἐφαρμογαῖς μας, ἡ θερμότης μετασχηματίζεται εἰς κίνησιν, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ζωϊκοῖς σπέρμασι θὰ μετασχηματίζεται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἰς ζωϊκὴν δύναμιν.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΕΝ ΚΥΘΗΡΟΙΣ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΝΤΟΡΟΣ

ΤΗ 5η ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1802

(συνέχεια καὶ τέλος)

Ἐν τοῖς ναυαγοῖς τοῦ «Μέντορος» ἦτο καὶ ὁ Ἄμιλτον, ἰδιαίτερος τοῦ Ἔλγιν γραμματεὺς ἐργασθεὶς πρὸς διάσωσιν τῶν βυθισθεισῶν ἀρχαιοτήτων διὰ συνάψεως συμβολαίου μετὰ τοῦ πλοιάρχου, τοῦ ἐν Αὐλέμονι ὁρμοῦντος Αὐστριακοῦ Ἰωάννου Βισκούκια καὶ μετὰ τοῦ ἐκ Σπετσῶν Ἰωάννου Δημητρίου, πλοιαρχοῦντος ὑπὸ σημαίαν Ρωσσικήν. Διὰ τοῦ συμβολαίου τούτου οἱ πλοίαρχοι οὗτοι ἀνελάμβανον νὰ ἀνελκύσωσι τὸ πλοῖον καὶ ρυμουλκήσωσι τοῦτο εἰς τὸν ὅρμον Αὐλέμονος, ἐπ' ἀμοιβῇ 15,000 γροσίων εἰς ἕκαστον. Ἀλλ' οἱ πλοίαρχοι οὗτοι οὐδὲν κατώρθωσαν καὶ ὁ Καλούτσης μετὰ τοῦ Ἄμιλτον ἀπετάνθησαν εἰς δύτας ἐκ Ναυπλίου. Οἱ δῦται, Καλύμνιοι τὴν καταγωγήν, συμβληθέντες διὰ τὴν ἀνέλκυσιν τῶν κιβωτίων, τῶν περιεχόντων τὰς ἀρχαιότητας, ἀντὶ 7,000 γροσίων, ἐξήγαγον τῇ 9ῃ Ὀκτωβρίου 1802 «μίαν κασέλαν τοῦ καπετὰν Λὴκ μὲ τὰ σκουτιά του.» (1)

Οἱ δῦται ἐπελάβοντο τοῦ ἔργου τῆς ἀνελκύσεως τῶν κιβωτίων, τῶν περιεχόντων τὰς ἀρχαιότητας καὶ ἄλλων εἰδῶν, ἅτινα κατὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Ἄμιλτον, ἥτις ἐδόθη εἰς τοὺς δύτας, ἦσαν δέκα καὶ ἓξ κιβώτια μαρμάρων, μία ἕδρα μαρμαρίνη, ἓν κιβώτιον ἐκ λευκοῦ ξύλου καὶ ἄλλα τοῦ πλοίου ἀντικείμενα. Ἐκ τῶν δέκα καὶ ἓξ κιβωτίων, τὰ τέσσαρα περιεῖχον μάρμαρα ἀνήκοντα εἰς τὸν Λὴκ, ἅτινα ἐξήχθησαν μετὰ τῶν κιβωτίων, ἅτινα περιεῖχον τὰ βιβλία καὶ ἐνδύματά του καὶ ἀπεστάλησαν εἰς τὸν ἐν Σμύρνῃ Ἄγγλον πρόξενον Βέρρυ, ὅστις ἀπέστειλε ταῦτα εἰς Λονδῖνον, ὅπως ἐξάγεται ἐξ ἐπιστολῆς τῇ 25ῃ Ἀπριλίου, 1805 τοῦ Ἐμμανουὴλ Καλούτση πρὸς τὸν ἐν Ζακύνθῳ πρόξενον τῆς Ἀγγλίας Ράϊτ.

Ὁ Ἔλγιν καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο τὸ ναυάγιον, εὑρίσκετο ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐκεῖ πληροφορηθεὶς τὸ ναυάγιον, ἔγραφε πρὸς τὸν Καλούτσην ὡς ἑξῆς:

Κωνσταντινούπολις 25 Ὀκτωβρίου 1802.

Πρὸς τὸν Ὑποπρόξενον
Εἰς Κύθηρα.

Πληροφοροῦμαι, ὅτι τὸ Ἀγγλικὸν πλοῖον μου «Μέντωρ» ἐβυθίσθη, ἐνῷ ἐπειρᾶτο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν λιμένα τῶν Κυθήρων. (2) Διὰ τῆς παρούσης μου αἰτοῦμαι νὰ καταβάλετε πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, πρὸς διάσωσιν τοῦ τε πλοίου καὶ τοῦ φορτίου. Ἐντὸς αὐ-

(1) Τὴν ἐξαγωγὴν ταύτην ἀγγέλλει δι' ἐπιστολῆς του εἰς τὴν πόλιν, ἔνθα διέτριβεν ὁ Καλούτσης, ὁ κ. Ἰωάννης Μόρμορης.

(2) Τὰ Κύθηρα εἶναι νῆσος ἀλίμενος, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπειδὴ ἀσφαλέστερος ὅρμος εἶναι ὁ τοῦ Αὐλέμονος, συνήθως εἰς τὸν ὅρμον ἐκεῖνον προσωρμίζοντο τὰ πλοῖα, οὕτω δὲ ὁ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΣ ΧΩΡΙΚΗ

Αἱ γυναῖκες τῶν χωρίων καὶ κωμοπόλεών μας πολὺ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ἰδίως αἱ νεάνιδες εἶναι κάτι τι ἔξοχον καὶ ποιητικόν, ὅπερ δὲν πρέπει νὰ παρίδῃ ἡ ἡμετέρα φιλολογία καὶ ποίησις. Τὰς χαρακτηρίζει ἡ γοργότης, τὸ θάρρος, ἡ ἁπλότης, ἡ εἰλικρίνεια, ἡ κομψότης εἰς τὴν εὐμέλειαν καὶ τὴν καλλονήν, ἡ φυσικὴ χάρις εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὸ σπουδαιότερον ὅλων ἡ ἄδολος συμπεριφορὰ καὶ ἀφιλοκερδὴς φιλοξενία των. Ἡ σημερινὴ χωρική μας εἶναι τύπος καθήκοντος καὶ ἐργασίας ἐν ὥρᾳ ἀσχολίας καὶ πλήρης καρδίας καὶ χάριτος ἐν ὥρᾳ ἑορτῆς. Ἐργάζεται μὲ πλήρη ἀφοσίωσιν καὶ ἀναπαύεται ἐν μακαρίᾳ ἀγάπῃ καὶ σταθερᾷ συνειδήσει. Τύπος τελείας γυναικός, οὐδὲν πορλαλασσούσης τῶν πατροπαραδότων. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν της εἶναι τυπικῶς τακτικὴ θεράπων καὶ ἐξερχομένη μὲ τὴν καρδίαν πάντως ἁγνὴν καὶ καθαρὰν, διασκεδάζει μὲ τὸ ἐλάχιστον καὶ ἀρεσκομένη εἰς τὴν μετὰ τῶν συγχωρίων της συναναστροφὴν, εὑρίσκει ἐκεῖ τὸ συμπλήρωμα τῆς ἐντελοῦς εὐτυχίας της. Οὐδὲν περισσότερον ζητεῖ. Ἐνδύεται ἄλλως τε κομψοπρεπῶς, διατηρεῖ περιβολὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ, ἐντελῶς κομψοπρεπῆ καὶ λάμπουσαν ἐκ τῶν κοσμημάτων καὶ τῆς καθαριότητος. Ἂν δὲ συμμεθέξῃ καὶ εἰς τὸν ἐγχώριον χορόν, ὅστις παρὰ τοῖς χωρικοῖς θεωρεῖται ὡς μοναδικὸν κάτοπτρον τοῦ χαρακτηρισμοῦ της, αἴ, τότε προσερχεται ἐπιχαρίτως μειδιῶσα καὶ χορεύει μετὰ τοσαύτης σοβαρότητος καὶ εὐπρεπείας ἐν αὐτῷ, ὥστε προκαλεῖ τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ τὰς γενικὰς θυσίας.

τοῦ ὑπῆρχον κιβώτιά τινα, ἐμπεριέχοντα λίθους οὐδεμιᾶς μὲν κατ' αὐτοὺς ἀξίας, ἀλλὰ μεγίστου δι' ἐμὲ ἐνδιαφέροντος, ὅπως τὰ ἐξασφαλίσω. Ὁ κομιστὴς τῆς παρούσης Πέτρος Γαβαλᾶς ἀναχωρεῖ διὰ Κύθηρα, ὅπως λάβῃ πᾶσαν πληροφορίαν ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἀπώλειαν ταύτην καὶ μὲ διαταγὴν νὰ χορηγήσῃ πᾶσαν ἄλλην ἀναγκαίαν βοήθειαν.

ΕΛΓΙΝ

Ἔκτακτος ἀπεσταλμένος.

Ὁ Ἔλγιν καὶ αὐτὸς ἦλθεν εἰς τὸν τόπον τοῦ ναυαγίου, ὅπως ἐμφαίνεται ἐξ ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Ἐμ. Καλούτσην, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 23 Ἰανουαρίου (4 Φεβρουαρίου) 1803 ἐξ Αὐλέμονος, διαλαμβάνουσαν τὰ ἑξῆς:

«Ἀποφασίσας ἐν Μάλτᾳ νὰ φροντίσω πρὸς διάσωσιν καὶ ἀνάκτησιν τοῦ φορτίου, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ κάμητε ἀπόπειράν τινα διασώσεως διὰ πλοίων ἐγχωρίων, οὔτε νὰ μεταχειρισθῆτε δύτας πρὶν λάβητε νέας παρ' ἐμοῦ ὁδηγίας. Ἐν τούτοις ἐφιστῶ τὴν μεγαλειτέραν ὑμῶν προσοχὴν, καθὼς καὶ τοῦ ὑμετέρου πράκτορος Νικολάου, ὅπως μὴ ὑπεξαιρεθῇ καὶ τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα καὶ διατηρηθῇ τὸ πᾶν καθὼς καὶ τὰ ἐξαχθέντα μέχρι τοῦδε πράγματα. Συνιστῶ δὲ ὑμῖν τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τῶν ὁδηγιῶν, ἃς ἔδωκεν ὑμῖν ὁ κ. Ἀμιλτον.

Υ. Γ. Ἐὰν ὅμως δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε δύτας ἐνταῦθα, ἐξουσιοδοτῶ ὑμᾶς εἰς τὴν παροχὴν τῆς τροφῆς των. Ἐὰν δὲ τύχωσι καλοῦ καιροῦ καὶ ἐξαγάγωσι κιβώτια, πληρώσατε αὐτοὺς διὰ πᾶν, ὅτι ἐξήγαγον, εἴτε κιβώτια, εἴτε ἕτερόν τι σκεῦος τοῦ πλοίου.»

Πλὴν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἀπέστειλε καὶ ἄλλην ἐξ Αὐλέμονος εἰς τὸν Καλούτσην εὐχαριστήριον, διὰ τὸν ζῆλον, τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν φιλοξενίαν, ἣν παρέσχεν εἰς τοὺς ναυαγοὺς, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἀμιλτων ὡμίλησε πρὸς αὐτόν.

Κατὰ τὸ ἔτος 1803, ἀναχωρήσας ὁ Ἀμιλτον ἐκ Κυθήρων, ἀφῆκε πληρεξούσιον τὸν Ἐμμ. Καλούτσην, ὅπως οὗτος ἐξακολουθήσῃ τὰς ἡμιτελεῖς καταληφθείσας ἐργασίας τῆς ἀνελκύσεως. Ὁ Καλούτσης τῇ 20 Σεπτεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους συνεβλήθη μετὰ δυτῶν Καλυμνίων (1) οἵτινες ἐστάλησαν εἰς Κύθηρα ὑπὸ τοῦ Ἔλγιν.

Διὰ τῶν δυτῶν τούτων τὸ ἔτος 1804 ἐξετελέσθη ἡ ἐργασία καὶ ἐξήχθησαν δέκα κιβώτια, ὅπως τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῶν καθημερινῶν δαπανῶν τοῦ κ. Καλούτση ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Σπυρίδωνος Λογοθέτη πρὸς τὸν Καλούτσην διαλαμβανούσης, ὅτι ἐξώφλησε τοὺς δύτας Καλυμνίους.

Κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐξήχθη καὶ τὸ ἑνδέκατον κιβώτιον καὶ οὕτω ἀπένειμεν ἓν ἀκόμη κιβώτιον καὶ ἡ μαρμαρίνη ἕδρα (2). Ἡ ἐργασία ἔνεκα τοῦ χειμῶνος διεκόπη, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Καλούτση (7 Ἰανουαρίου 1804) πρὸς τὸν Ἔλγιν διαλαμβανούσης, ὅτι διὰ τὸν χειμῶνα διέκοψε τὴν ἐργασίαν καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς δύτας Καλυμνίους, λαβὼν παρ' αὐτῶν ἐγγύησιν 550 γροσίων, ὅπως ἐπανέλθωσι κατ' Ἀπρίλιον.

Αἱ ἐργασίαι ἐπανελήφθησαν κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1804 καὶ ἀνειλκύσθη κατὰ ταύτας τὸ 12ον τὸ καὶ τελευταῖον κιβώτιον (9 Ἰουνίου 1804. Ὁ Ἐμμ. Καλούτσης ἀνήγγειλε τοῦτο εἰς τὸν Ἰωάννην Βαπτιστὴν Πιζάνην, διερμηνέα τῆς ἐν Κων)πόλει Ἀγγλικῆς πρεσβείας, ἐπιπροσθέτων, ὅτι ἐναπομένει ἡ μαρμαρίνη ἕδρα, ἥτις μὴ οὖσα ἐντὸς κιβωτίου δύσκολον εἶνε νὰ ἀνελκυσθῇ. Ἀλλὰ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐξήχθη καὶ αὕτη, ὅπως ἐμφαίνεται ἐξ ἐπιστολῶν, ἐν αἷς ἀναφέρεται ὡς ἐξαχθεῖσα. Ἁπάντων τούτων ὅσα ἀνειλκύσθησαν ἡ ἐπίβλεψις ἀπὸ φθορᾶς καὶ κλοπῆς εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς τὸν Δ.ρα Στάθην Γιαννακάκην, κατ' Αὔγουστον δὲ τοῦ 1803 διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀμιλτον ἐπιστάτης ὁ Ἀντώνιος Κοντολέων.

Ἀποπερατωθείσης τῆς ἐργασίας ὁ Ἐμμ Καλούτσης κατέβαλε πᾶσαν φροντίδα, ὅπως διαφυλαχθῶσιν αἱ ἀρχαιότητες ἀπὸ τῶν πειρατῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ νῆσος συνεχῶς ἠνοχλεῖτο. Ὅπως προφυλαχθῶσι τὰ κιβώτια ἀπό τε τοῦ χειμῶνος καὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἐκαλύφθησαν διὰ φυκῶν καὶ θάμνων, ἐφ' ὧν ἐτέθησαν λίθοι μεγάλοι. Παρέμενον εἰς τὸ παράλιον Αὐλέμονος, ἕτοιμα πρὸς ἀποστολήν. Ἀλλὰ χωρικοί τινες ἐκεῖ που ἐργαζόμενοι εἰς τὴν ἀνέγερσιν τείχους ἀφῄρεσαν τοὺς ἐπὶ τῶν κιβωτίων λίθους. Τοῦτο πληροφορηθεὶς ὁ Καλούτσης δι' ἐγγράφου του εἰς τὴν ἐγχώριον ἀρχὴν, κατήγγειλε τὴν πρᾶξιν, ὁ δὲ διοικητὴς τῆς νήσου δι' ἐγγράφου του ἐπίσης τῇ 2α Νοεμβρίου 1804 πρὸς τὸν ἐν Αὐλέμονι ὑγειονόμον καὶ ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον, ἀγανακτῶν διὰ τὴν παραβίασιν τῆς ἰδιοκτησίας τῆς Α. Α. τοῦ λόρδου Ἔλγιν «τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸ μέγα Ἀγγλικὸν ἔθνος» διέταξε τὴν διὰ δαπάνης τῆς ἰδίας ἀρχῆς, ἐναπόθεσιν ἄλλων μεγάλων λίθων ἐπὶ τῶν κιβωτίων, ἵνα μὴ ἐξαλειφθῶσιν ὑπὸ τῶν ὀμβρίων ὑδάτων τὰ γράμματα καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς διευθύνσεως.

Ὁ Καλούτσης ὡς ἐξῆς ἀνήγγειλε τὴν ἀποπεράτωσιν πάσης τῆς ἐργασίας καὶ τὴν φροντίδα τῆς προφυλάξεως εἰς τὸν Ἀμιλτον (1805 Φεβρ. 17).

«Ἀποπερατωθείσης εὐτυχῶς τῆς διασώσεως τῶν μαρμάρων, αἱ μερίμναί μου περιεστράφησαν εἰς τὴν διαφύλαξιν αὐτῶν ἀπὸ τῶν πειρατῶν, οἵτινες ἐδῶ συχνάζουσι. Κατόπιν αἰτήσεώς μου ὁ ἐν Κερκύρᾳ ἡμέτερος πρεσβευτὴς κ. Φορέστης ἔγραψε πρὸς τὴν μητέρα τοῦ ἐξοχωτάτου λόρδου Ἔλγιν(1), ἥτις ἐπέτυχε τῆς ἀδείας τῆς κυβερνήσεως, ὅπως ἀποσταλῇ πλοῖον πρὸς φόρτωσιν τῶν μαρμάρων. Ὁ διοικητὴς Μάλτας Ball, ἐξέδωκε τὰς δεούσας διαταγὰς εἰς τὸν κ. Γεώρ. Πάρρυ πλοίαρχον τοῦ βασιλικοῦ μεταγωγικοῦ ὑπ' ἀριθ. 99 καλουμένου Lady Shaw Stewart, ὅπερ ἠγκυροβόλησεν εἰς Αὐλέμονα, τὴν 30 παρελθόντος Ἰανουαρίου 1805 συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ πλοίου «Ἀλώπηξ». Μεταβὰς εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Αὐλέμονος τῇ βοηθείᾳ πολλῶν ἐργατῶν, ἐπὶ τούτῳ παρ' ἐμοῦ προσληφθέντων, ἐφόρτωσα τὰ 12 κιβώτια καὶ τὴν μαρμαρίνην ἕδραν. Ὁ πλοίαρχος ἐλπίζει, ὅτι θὰ λάβῃ διαταγὰς νὰ μεταφέρῃ ὁ ἴδιος τὸ φορτίον εἰς Λονδῖνον». Ὁ πλοίαρχος Πάρρυ παραλαβὼν τὸ φορτίον παρέδωκεν εἰς τὸν Καλούτσην τὴν ἑξῆς ἀπόδειξιν:

«Σήμερον τὴν 16ην Φεβρουαρίου τοῦ 1805 ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ Αὐλέμονος τῶν Κυθήρων. παρέλαβεν ὁ ὑπογεγραμμένος κ. Γεώργιος Πάρρυ ἐκ Λονδίνου πλοίαρχος τοῦ βασιλικοῦ βρεττανικοῦ φορτηγοῦ ὑπ' ἀριθ. 99 ὀνομαζομένου Lady Shaw Stewart, παρὰ του κ. δόκτορος Ἐμμ. Καλούτση ὑποπροξένου τῆς Α. Βρεττανικῆς Μεγαλειότητος ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ καὶ ἐπεβίβασεν εἰς τὸ ἴδιον πλοῖον, ἐπὶ τούτῳ ρητῶς ἐντεταλμένος παρὰ τῆς A. E. Alessandro Ball, governatore di Malta τὰ ἑπόμενα εἴδη, διασωθέντα καὶ ἀνήκοντα εἰς τὴν Α. Ε. τὸν κόμητα Ἔλγιν, ὅπως τὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν εἰρημένην νῆσον συμφώνως πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ ὑπὸ τὴν συνοδείαν τοῦ Βρεττανικοῦ βασιλικοῦ πλοίου «Ἀλώπηξ» καὶ ἐπακριβῶς τὰ παραδώσῃ εἰς τὸν

Αὐλέμων ἐθεωρεῖτο τότε λιμὴν τῶν Κυθήρων.

(1) Οἱ συμβληθέντες οὗτοι Καλύμνιοι ἦσαν οἱ ἑξῆς· Μιχαὴλ Παμπαίλης—Μιχαὴλ Σκλέπας—Ἰωάννης Κούρτης—Μιχαὴλ Καθοπούλης – Μιχαὴλ Μαλῆᾶς καὶ Χριστοφίλης Κουσκούτας.

2) Ἡ ἕδρα αὕτη ἐν τοῖς ἐγγράφοις φέρεται ὡς ἕδρα τοῦ πρυτάνεως Ἀθηνῶν.

(1) Ὁ Ἔλγιν εὑρίσκετο τότε ἐν τῇ εἰρκτῇ. Ἡ μήτηρ του δὲ παρὰ τῇ αὐλῇ τοῦ διαδόχου τῆς Ἀγγλίας ἐπέδρα ἐπὶ τῆς αὐλῆς. Τοῦτο ἀναφέρει ὁ Σπ. Φορέστης εἰς τὸν Καλούτσην διὰ τῆς ἀπὸ 4 Αὐγούστου 1804 ἐπιστολῆς.

εἰρημένον διοικητὴν καὶ παραγγελιοδόχον καὶ ἐντολοδόχον τοῦ προρρηθέντος κόμητος Ἔλγιν.

Φορτωθέντα εἴδη:

Ἀριθ. 1. Μία ἕδρα μαρμαρίνη τοῦ πρυτάνεως τῶν Ἀθηνῶν ἄνευ κιβωτίου καὶ σήματος

Ἀριθ. 2. Δώδεκα κιβώτια καρφωμένα καὶ καλῶς προσηρμοσμένα, περιέχοντα μάρμαρα ἀρχαῖα τῶν Ἀθηνῶν ἐντελῶς τακτοποιημένα μὲ τὴν ἑπομένην διεύθυνσιν σεσημειωμένην ἐφ' ἑνὸς ἑκάστου κιβωτίου

The Carl of Elgin his Majestis Ambassad r Extraodinary at the Ottoman Porte Downing Street London.

Ἡ λοιπὴ σημείωσις ἀφορᾶ εἰς εἴδη τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου.

Εὐνόητον εἶναι κατὰ πόσον τὸ γεγονὸς τῆς διασώσεως τῶν μαρμάρων ἐπλήρωσε χαρᾶ τοὺς ἀρχαιοφίλους. Τὴν εἴδησιν τῆς διασώσεως πρώτη ἀνέγραψεν ἡ ἐφημερὶς Monitore Settinsulare (Ἑπτανησιακὸς Μηνύτωρ) Ἰταλιστὶ συντασσομένη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 78 τῆς 8]20 Δεκεμβρίου 1804 φύλλῳ αὐτῆς. Περὶ τὴν ἀνέλκυσιν δὲ καὶ διάσωσιν τῶν μαρμάρων μετὰ ζήλου θερμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν διασωθέντων ἐγγράφων, εἰργάσθη ὁ Καλούτσης, διὸ καὶ ὁ Ἀμιλτον μετὰ προφανοῦς ἐκφράσεως χαρᾶς ἀπέστειλε τὴν ἑξῆς πρὸς τὸν Καλούτσην εὐχαριστήριον.

«Σᾶς ἐκφράζω τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τῶν ἐργασιῶν σας. Σπεύδω δὲ νὰ δηλώσω, ὅτι ποσῶς δὲν διστάζω νὰ συγκαταλέξω τὸ ὄνομά σας μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες ἠξιώθησαν νὰ ἀποθανατισθῶσι διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν χορηγηθεῖσαν εἰς τὴν καλλιτεχνίαν ὑψηλὴν προστασίαν των· εἰς τὸ ὄνομά σας ὀφείλει νὰ γίνῃ διακεκριμένη καὶ ἔντιμος μνεία. Ἂν δὲν ἀπεδώκατε ζωὴν εἰς τὰ μάρμαρα, συνετελέσατε ὅμως, ὅπως ἀναζήσωσιν ἀπὸ τῆς ἀπειλούσης βεβαίας ἀπωλείας καὶ παντελοῦς καταστροφῆς».

Κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1802 διεδόθη ἐν Κυθήροις ὑπό τινος ἱερέως Θεοδώρου Καρύδη ἐλθόντος ἐκ Μάνης, ὅτι Γρηγοράκης (1) τις, ὅστις διετήρει μετὰ τοῦ Ἔλγιν ἀλληλογραφίαν, ἔγραψε κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1802 εἰς τὸν Καλούτσην, ὅτι παρέχει τὴν συνδρομήν του, πρὸς διάσωσιν τοῦ πλοίου καὶ περιφύλαξιν, προσεπιγράφων ὅτι ἠμπόδισε πολλοὺς Μανιάτας νὰ μεταβῶσιν εἰς Κύθηρα πρὸς διαρπαγὴν τοῦ πλοίου καὶ ὅτι τῇ συναινέσει τοῦ ἐν Πάτραις γενικοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας, συνεφώνησεν ὁ Γρηγοράκης οὗτος μετὰ τοῦ Ἐμμ. Καλούτση, ὅπως ἔλθῃ μετὰ τριακοσίων Μανιατῶν καὶ καθυποτάξῃ τὰ Κύθηρα καὶ κυβερνήσῃ ταῦτα, καθ' οὓς χρόνους ἡ Ἑπτάνησος ἀπετέλει ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν. Ὁ Ἐμμ. Καλούτσης μαθὼν, ὅτι ἐν τοιαύταις φήμαις ἀνεμιγνύετο καὶ τὸ ὄνομα προξένων τῆς Ἀγγλίας, διεμαρτυρήθη εἰς τοὺς π ρ ο ε σ τ ο ὺ ς τοῦ τόπου καὶ τὴν ἐπιτόπιον ἀρχὴν καὶ ἐζήτησε τὴν ἐνέργειαν ἀνακρίσεων καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν διασπειρόντων φήμας τοιαύτας. Τὸ ἐπὶ τούτῳ ἔγγραφον τοῦ Καλούτση εἶναι δριμὺ καὶ ἀπειλητικόν, τελευτῷ δὲ διὰ τῶν ἑξῆς· «Ἂν ἴσως καὶ δὲν ἐνεργήσητε τὸ τοιοῦτον ζήτημα καὶ ἤθελον ἀκολουθοῦν νὰ μελετοῦν τὸ ὄνομα τῶν Βρεττανικῶν κονσόλων εἰς μίαν τοιαύτην ψευδῆ ὑπόθεσιν, εἶμαι στενοχωρημένος νὰ σᾶς προτεσ-

ΤΟ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

τάρω ἐκ μέρους τοῦ ἐκλαμπροτάτου σεκρετάριου καὶ μὲ τὸ ἔνδυμα ὅπου ἔχω νὰ ἔχῃ δώσει περὶ τούτου ἀπολογίαν εἰς τοὺς βασιλεῖς 1) ὅπου πρέπει καὶ εἰς ὅ, τι ἤθελε συνέβη ἡ περίβλεπτος διοίκησις τοῦ τόπου, τῆς ὁποίας ἀκαρτερῶντας τὴν ἀπόκρισιν μένω μὲ ὅλην τὴν ὑπόληψιν».

Κατ' ἀκολουθίαν ἐκλήθη εἰς ἀπολογίαν ὁ ἱερεὺς Θεόδωρος Καρύδης, τῇ 8η Νοεμβρίου 1802. Ἡ ἀπολογία τοῦ ἱερέως Καρύδη μᾶς περιεσώθη, ἐκ ταύτης δὲ τὴν ὁποίαν καὶ παραθέτομεν, καταφαίνεται ἡ ἀναρχία εἰς τὴν ὁποίαν τότε εὑρίσκοντο τὰ Κύθηρα, προκαλοῦσα τοιούτους φόβους ἔστω καὶ ἀνυποστάτους καὶ τοιαύτας σκέψεις.

«Κόπια 1802 μηνὸς Νοεμβρίου 8, Τζερίγο.

«Διὰ προσταγῆς ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ ὀφφίκιον ὁ παπᾶ κὺρ Θεοδωρῆς Καρύδης ποτὲ Δημητρίου, ὁ ὁποῖος ἐπετιμήθη τὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅσα περιέχει ἡ γραφὴ τοῦ ἐκλαμπροτάτου κ Ἐμμανουὴλ Καλούτση Βίτσε Κονσόλου τῆς μεγάλης Βρεττανίας καὶ ὅπου τώρα τοῦ ἐδιαβάσθη ἀπὸ λόγον εἰς λόγον καὶ ἀπεκρίθη, ὅτι εὑρισκόμενος εἰς τὴν Μάνην καὶ μανθάνοντας, ὅτι ἦτο εἰς τὴν πατρίδα μας ὁ κ. Δημ. Γρηγοράκης Καββαλιέρος Ροῦσσος, ἐρώτησε νὰ μάθω καμμίαν νοβιτὰ διὰ τὸν τόπον μας καὶ μοῦ ἀπεκρίθη ὁ Θεοδωράκης Κασταν́ακος ὅτι εἶπε κρυφῷ τῷ τρόπῳ ὁ Νικόλαος Νγκιουζέπης, ἄνθρωπος τοῦ ἄνωθεν καββαλιέρου ὅτι ὁ προρρηθεὶς καββαλιέρος ἔχοντας μεγάλας φιλίας μὲ τὸν ἐκλαμπρότατο κόνσολα, γενικὸν τῆς μεγάλης Βρεττανίας κάθεδρον εἰς τὴν Πάτραν, τοῦ ἔγραψεν, ἂν ἦτο βολετὸ νὰ ἔλθῃ νὰ ὑποτάξῃ τὸν τόπον μας καὶ ὁ κόνσολας τοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι ἄμε εἰς τὸν τόπον καὶ συμβουλέψου μὲ τοὺς κατοίκους καὶ ἂν σὲ διέχθοῦν καλῶς· καὶ μοῦ ἀπεκρίθη ἀκόμη ὁ ἄνωθεν Θεοδωράκης, ὅτι τοῦ εἶπεν ὁ ρηθεὶς Νικόλας ὅτι ὑποπτεύεται ἀπὸ τὰ γράμματα ὁποῦ ἔστειλεν ὁ ρηθεὶς καββαλιέρος εἰς μὸ Τζερίγο καὶ ὁποῦ τοῦ ἔστειλαν, νὰ μὴ γυρεύῃ

(1) Ὀνομαζόμενος ἐν ἐγγράφῳ «πριμιὲρ μαγκιόρος καὶ καβαλιέρος Ροῦσος.

1) Διότι ἡ Ἑπτάνησος πολιτεία εἶχεν ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ πασῶν τῶν τότε μεγάλων Δυνάμεων.

συμβουλὴν ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ αὐτοῦ νησίου ὄνομα ὅμως Τζεριγώτικο δὲν ἐπροφέρθη τελείως. Οὔτε ἄλλο περισσότερον ἠξεύρω περὶ τούτου μὲ τὴν ψυχήν μου.

«Τοῦ ἐδιαβάσθη τό ἄνωθεν ἐζάμε ἀπὸ λόγον εἰς λόγον καὶ ἀπεκρίθη, ὅτι περιέχοντας ὅλην τὴν ἀλήθειαν δὲν ἠμπορῶ παρὰ νὰ βεβαιώσω μὲ τὴν ὑπογραφήν μου.

Θεόδωρος ἱερεὺς Καρύδης στέργω τὰ ἄνωθεν».

Οἱ προεστοὶ τῆς πόλεως Κυθήρων καὶ τοῦ χωρίου Μυλοποτάμου ἀπήντησαν, ὅτι ἠρεύνησαν καὶ ἔμαθον, ὅτι ἡ διαδοθεῖσα φήμη ἦτο ψευδὴς μανιάτικη διάδοσις ἢ ὅπως ἔγραφον πετεγολέτζα μανιάτικη.

Οὕτω διεσκεδάσθησαν οἱ ἐκ τῆς φήμης ἐκείνης φόβοι; ἀλλὰ μετ' ὀλίγον χρόνον τῇ 29ῃ δηλ. Νοεμβρίου 1802 εἰς νέον σπουδαιότερον φόβον ἐνέβαλε τοὺς Κυθηρίους πολίτας ἡ εἴδησις, ὅτι ὁ πειρατὴς Ἀλέξανδρος Μανιάτης εὑρίσκετο εἰς τὸν ΒΑ κόλπον τῆς νήσου εἰς τὴν Ἀγίαν Πελαγίαν καὶ προετίθετο, ὡς ἔλεγε, νὰ μεταβῇ εἰς Αὐλέμονα. Ἀμέσως οἱ κάτοικοι τοῦ Αὐλέμονος διετάχθησαν νὰ εἰσέλθωσιν ἔνοπλοι εἰς τὸ ἐκεῖ φρούριον (Καστέλι) παρήγγειλε δὲ ὁ Καλούτσης καὶ εἰς τὸν πλοίαρχον Ἀναγνώστην Σπετσιώτην νὰ διατηρῇ διαρκῆ φρουρὰν εἰς τὸ πλοῖόν του, ὅπως μὴ συμβῇ ζημία. Ὁ πλοίαρχος οὗτος μαθὼν ὅτι ἡ «κλέφτικαις γαλιότταις» τοῦ Ἀλεξάνδρου Μανιάτη εἶνε ἐκεῖ πλησίον, ἐζήτησε προστασίαν, φοβούμενος μήπως ἐκ τούτου ἐπέλθῃ ἐμπόδιον εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ἀνελκύσεως τῶν κιβωτίων. Οἱ προεστοὶ ἀπήντησαν τῇ 1 Δεκεμβρίου εἰς τὸν Καλούτσην, ὅτι θὰ καταβάλωσι πᾶσαν φροντίδα, προσέθηκεν ὅμως ὅτι ὡς ἔχει ἡ νῆσος εἶνε ἐστερημένη πάσης ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς δυνάμεως καὶ ἐζήτησαν ὅπως τὰ ἀνελκυσθέντα τηλεβόλα τοῦ «Μέντορος» μετακομισθῶσιν ἐντὸς τοῦ καστελίου πρὸς ὁπλισμὸν τούτου. Συγχρόνως γράφουσιν, ὅτι οἱ τεθέντες σκοποὶ εἰς τὰ παράλια τῆς νήσου ἀνήγγειλαν, ὅτι εἶδον τὴν γαλιότα τοῦ Ἀλεξανδρῆ ἀποπλεύσασαν εἰς ἄλλην θάλασσαν καὶ ἀπομακρυνθεῖσαν τῆς νήσου.

Οὕτω τό ἐπεισόδιον τοῦτο ἔληξεν ἄνευ ἀποτελέσματος, ἦτο δὲ καὶ αὕτη φήμη, πολλαπλασιασθεῖσα ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Μετὰ πάροδον ἑνδεκα μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἀγγλικοῦ βασιλικοῦ πλοίου ἐκ Κυθήρων μετὰ τοῦ φορτίου τῶν διασωθέντων μαρμάρων, τῇ 9 Ἰανουαρίου τοῦ 1806 ὁ Καλούτσης ἔγραφεν εἰς τὸν ἐν Λονδίνῳ εὑρισκόμενον τότε Ἄμιλτον τὰ ἑξῆς:

»Διαβαίνουσα τυχαίως ἐντεῦθεν λέμβος μετὰ δυτῶν, καλὸν ἐνομίσθη νὰ ἐνεργήσω δι' αὐτῶν νέαν ἔρευναν ἐπὶ τοῦ βυθισθέντος σκάφους τοῦ «Μέντορος» ὅπως τοὐλάχιστον διασώσω τὸν χαλκόν, τὸν περιβάλλοντα αὐτό, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθησαν οἱ δῦται οὗτοι νὰ κατορθώσωσιν· εὗρον μόνον εἰς τὸν πυθμένα μικρὸν ἀγαλμάτιον μαρμάρινον κεκολοβωμένον τὴν κεφαλήν, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, δεικνῦον μ' ὅλα ταῦτα τοὺς ὡραιοτέρους σχηματισμοὺς τῆς ἀρχαίας τῶν Ἑλλήνων γλυπτικῆς. Τοῦτο βεβαίως δὲν ἀπαρτίζει μέρος τῆς συλλογῆς τοῦ λορδοῦ Ἔλγιν, καθ' ὅσον ἅπαντα τὰ κιβώτια ἀνεσύρθησαν κεκλεισμένα Πιθανὸν νὰ ἀνήκῃ εἰς ὑμᾶς ἢ εἰς τοὺς συντρόφους σας. Ἀνταμείψας τοὺς δύτας παρέλαβον τὸ ἀγαλμάτιον καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ σᾶς τὸ ἀποστείλω, τυχούσης εὐκαιρίας.»

Καὶ ἄλλαι ἐπιστολαὶ τοῦ Καλούτση πρὸς τὸν Ἄμιλτον μαρτυροῦσι τὴν φροντίδα καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν μεθ' ὧν εἰργάσθη πρὸς διάδοσιν τῶν συληθεισῶν ἀρχαιοτήτων, αἵτινες ἀφαιρεθεῖσαι ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως, θὰ ἐξηφανίζοντο ὁλοτελῶς, ἂν μὴ ζῆλος ἀκάματος τῶν ἐργασθέντων περὶ τὴν διάσωσιν, δὲν ἀνέσυρε ταύτας ἐκ τοῦ πυθμένος, ὅπως καὶ αὗται πρόκειται μαρτύρια περίβλεπτα ἐν χώρᾳ ξένῃ τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς δόξης καὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ τῶν Ἑλλήνων πνεύματος. Ὁπωσδήποτε ἡ Ἐλγίνειος συλλογὴ συντελέσασα καὶ αὕτη εἰς τὸν θαυμασμὸν τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης ἐν τῇ δύσει, τὸν σκοπὸν τοῦτον, τὸν ὑπολανθάνοντα εὐπροσωπότερον ἤθελεν ἐπιτελέσει, ἐὰν δὲν ἐπωλεῖτο, 1) ἀλλ' ἐδωρεῖτο. Τότε καὶ μόνον ὁ Ἔλγιν ἠδύνατο ἀπροκαλύπτως νὰ διαλαλῇ, ὅτι τὴν σύλησιν ἐκείνην ἐνήργησεν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῆς Ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας καὶ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως ταύτης ἐν τῇ Δύσει.

Η ΑΔΕΛΦΗ

Ἢ ΤΟ ΣΚΛΗΡΟΝ ΑΠΡΟΟΠΤΟΝ

Τὸ βαρὺ παραπέτασμα τῆς θύρας βραδέως ἤνοιξε καὶ ἡ νεᾶνις εἰσεχώρησεν ἐν τῷ δωματίῳ προφυλακτικῶς διὰ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν της προσέχουσα μὴ προξενήσῃ θόρυβον. Ἡ ἀδελφή της ἐφαίνετο κοιμωμένη. Ἡ μακρὰ νόσος εἶχεν ἐντελῶς παραμορφώσει τὰ ὡραῖα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, ὁ πυρετὸς εἶχεν ἐξασθενήσει καὶ ὠχριάσει αὐτό, τὰ δὲ ἐρυθρὰ τρυφερὰ αὐτῆς χείλη βαθμηδὸν ἐλευκαίνοντο καὶ ἠύλακοῦντο.

Ἡ Κορνηλία μετ' ἄλγους παρετήρησε τοῦτο· καὶ πλησιάσασα πρὸς τὴν κλίνην:

— Εὔα, τῇ λέγει, κοιμᾶσαι;

Ἡ Εὔα ἡμιανοίξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμειδίασε ὀλίγον καὶ βεβιασμένως χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Πῶς εἶσαι; . . . καλείτερον; τὴν ἐρωτᾷ ἡ Κορνηλία.

— Ναί. . . ἐψέλισεν ἐκείνη, ἀλλὰ αἰσθάνομαι μεγάλην ἀδυναμίαν καὶ κόπωσιν.

Ἡ Κορνηλία ἐσιώπα.

— Ἔβλεπον ὄνειρον, ἐξηκολούθησεν ἡ Εὔα, κἄπως εὐχαριστημένη.

— Καὶ ἐγὼ σ' ἐξύπνησα! . . . ἐπεῖπεν ἡ ἀδελφή της.

— . . . Τί ὡραῖον ὄνειρον, γλυκύ, Κορνηλία. Μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι εἶχον θεραπευθῆ ἐντελῶς . . . Ἀκούεις; Καὶ σεῖς ὅλοι συγγενεῖς καὶ φίλοι μοῦ ἐφέρατε πολλά, μὰ πολλὰ καὶ πολὺ ὡραῖα καὶ εὐώδη ἄνθη. . .

1). Ἡ συλλογὴ τοῦ Ἔλγιν κατόπιν πολλῶν συζητήσεων ἐν τῷ Ἀγγλικῷ κοινοβουλίῳ ἠγοράσθη διὰ ψήφων 82 κατὰ 30 ἀντὶ 35,000 καὶ κατετέθη ἐν τῷ Βρεττανικῷ μουσείῳ. Μετὰ τὴν πώλησιν τῆς συλλογῆς του ὁ Ἔλγιν ἐπέζησεν ἔτη 26. Ἀπέθανε δὲ τῇ 2)14 Νοεμβρίου 1842 ἐν ἡλικίᾳ 73 ἐτῶν.

Καὶ ἐσταμάτησεν ἐδῶ ὀλίγον κουρασθεῖσα, ἐνῷ ἡ ἀδελφή της, λαβοῦσα θέσιν παρ' αὐτῇ, τὴν ἤκουε μετὰ προσοχῆς.

— Καὶ μεταξὺ αὐτῶν, ἐξηκολούθησεν ἡ Εὔα μετὰ πλείονος ἐμφάσεως, ἦσαν περίφημα κάνιστρα καὶ ἰδίως ἐξαίσια καὶ σπάνια, μάντευσον ἂν δύνασαι Κορνηλία... ὡραιότατα στέφανα... Ἐγὼ περιεβαλλόμην, οὕτως εἰπεῖν, ἀπὸ ταῦτα, ἐπνιγόμην μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς ποικίλης εὐωδίας των, ἤμουν σχεδὸν μεθυσμένη ἀπὸ τὸ ἄρωμά των. . . καὶ ἤρχισα νὰ ὑποφέρω τέλος ἀπὸ τὸν αὐξάνοντα βαθμηδὸν ἀριθμὸν αὐτῶν τῶν ἀνθέων καὶ δωρητῶν . . . Δὲν σοὶ φαίνεται παράδοξον τὸ ὄνειρον τοῦτο, Κορνηλία;

— Τῷ ὄντι, εἶναι πολὺ περίεργον, ἀπήντησεν ἡ ἀδελφή της μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς, μολονότι προσεπάθει νὰ ὑποκρύψῃ τὴν ταραχήν της.

Ἡ Εὔα τότε ἐσιώπησε καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου της διῆλθε ὡσεὶ τεθολωμένη τις ἄχρους σκιά, ἠσθάνθη νὰ διέρχηται τὰ μέλη της ἀκατάβλητόν τι ρῖγος, αἱ βλεφαρίδες της ἐταπεινώθησαν ἐκ νέου καὶ ἐπανέκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα ἀνέτως ἀναστενάξῃ.

Ἡ Κορνηλία τότε κινήσασα τεθλιμμένως τὴν κεφαλὴν ἐστράφη ἔναντι τῆς κλίνης πρὸς τὴν θυρίδα, ἔνθα ἐφαίνετο ἡ λίμνη, καὶ ὅπου οἱ ὀφθαλμοί της ἀκουσίως προσηλώθησαν.

Ἐν τῷ δωματίῳ, ἐντελῶς ἀπομεμονωμένῳ διὰ τῶν κεκλεισμένων αὐτοῦ θυρῶν καὶ τῶν βαρυτίμων παραπετασμάτων, ἐπεκράτει ἀπόλυτος ἡσυχία, διακοπτομένη μόνον ἐκ τῆς ἀγωνιώδους ἀναπνοῆς τῆς ἀσθενοῦς.

Ταῦτα συνέβαινον περὶ τὴν δύσιν συνεφώδους καὶ βροχερᾶς τινος ἡμέρας. Ἀπὸ τῆς θυρίδος δὲ ἐφαίνετο ὁ οὐρανὸς κεκαλυμμένος καὶ μελαγχολικός, μολυβδοειδὴς καὶ ἠμισκότεινος, τὰ δὲ μετακινούμενα βραδέως νέφη διήρχοντο ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων καὶ ἤπτοντο αὐτῶν.

Ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ εἰσήρχετο ἀσθενὲς φῶς, οὗτινος ἡ σκιὰ ἀπορρέουσα ἐκ τῶν πλουσίων καὶ πολυτελῶν ἐπίπλων καὶ χρυσωμάτων, ἐλάμβανεν ὄψιν ἐντελῶς ὠχράν, ἄνευ φυσικῆς ζωηρότητος.

Ἡ Κορνηλία ἐξηκολούθει μηχανικῶς τὰ βλέμματα προσηλοῦσα ἐπὶ τῆς λίμνης, τῆς βροχῆς καὶ τῶν νεφῶν, ἄνευ οὐδεμιᾶς αἰσθητῆς ἐκφράσεως, ὅτε διέκοψεν αὐτὴν ἡ Εὔα.

— Τί ἄσχημος καιρός! τῇ λέγει, ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμούς, μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶμαι ἐντελῶς μόνη εἰς τὸν κόσμον . . . ποῦ εἶναι ὁ Φίλιππος;

— Ἀληθῶς . . . καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω, ἀπήντησεν μετὰ στενοχωρίας ἡ Κορνηλία καὶ πλησιάζουσα τὴν θύραν, ἵνα καλύψῃ τὴν ταραχήν της: Θὰ ἦναι εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐπεῖπεν.

— Ἀγαπητή μου Κορνηλία, ἐπανέλαβεν ἡ Εὔα . . . κύτταζε, πῶς φροντίζει δι' ἐμέ· μὲ ἀφίνει τόσας ὥρας μόνην, καταβιβρωσκομένην ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἄνευ οὐδεμιᾶς παρηγορητικῆς ἢ τρυφερᾶς λέξεως... ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου μειδιάματος, ἵνα μοὶ θερμάνῃ τὴν καρδίαν.

Ἡ ἀδελφή της μετὰ προσοχῆς τὴν ἤκουε, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καὶ διότι ἡ μόνη κίνησις τοῦ καταπιεζομένου στήθους της ἐφοβεῖτο μήπως προδώσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ταραχήν της.

Ἐν τέλει προσποιουμένη προσπάθειαν, ἵνα καταπνίξῃ τὰς δυναμένας νὰ τῇ διαφύγωσι προδοτικὰς λέξεις, ἐξῆλθε καὶ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον.

Ἡ Εὔα τὴν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος, μέχρις ὅτου ἐξηφανίσθη ὄπισθεν τῆς θύρας, ὅτε βαθύτατος ἀναστεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους της.

Ἡ στενοχωρία της ἐν τούτοις δὲν τὴν ἀπήλπισεν ἐντελῶς τῆς ὀδύνης τῆς στενοχωρίας, ἥτις ὡς καρκῖνος τῆς κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν, ἀφαιροῦσα αὐτῇ τὴν ἀπαραίτητον διὰ νὰ ζήσῃ εἰρήνην.

Ἐπεθύμει νὰ κατασιγήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνην φωνήν, ἥτις τῇ ὑπεδείκνυε τὴν ὑποψίαν. Ἐπεθύμει νὰ ἦναι κωφὴ καὶ τυφλὴ πρὸς πᾶν ὅ,τι τῇ ἐβεβαίου περὶ τῆς ἀληθείας, ἀλλ' εἰς μάτην.

Καὶ οὕτως ἐν ταῖς ἀναπαύλαις τῆς κατατρυχούσης αὐτὴν βαρείας νόσου, οὐδ' ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νοῦς της εὕρισκον εἰρήνην, ἀπροσδοκήτως δ' ὑπέφερε καὶ ἐτυραννεῖτο. Καὶ προσεπάθει ἡ τάλας ν' ἀποκοιμηθῇ διὰ τοῦ διαρκοῦς αἰωνίου ἐκείνου ὕπνου καὶ ἐξαφανισθῇ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου τῶν βασάνων, ἀφίνουσα εἰς τοὺς εὐχαριστημένους ἐνταῦθα τὴν εὐθύνην τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος.

Ὁ ἄνεμος ἔξωθι ηὐξάνετο καὶ ἐκ τοῦ τριγμοῦ τῶν παραθύρων τῇ ἐφαίνετο, ὅτι ὠμοίαζε πρὸς ἀνθρωπίνην φωνήν, κρούουσαν σκληρῶς τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας της.

Ὁ συριγμὸς ὡμοίαζεν ὡς φωνὴ ἰσχυρὰ καὶ εἶτα πραϋνομένη. Ἡ δὲ νεαρὰ γυνὴ ἤκουε τὴν ἐπιβάλλουσαν ταύτην φωνὴν μετὰ φόβου καὶ ἐλπίδος, καὶ ἐφαντάσθη, ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ ὁ ὡραῖος καιρὸς καὶ ὁ ἥλιος θὰ πλημμυρήσῃ τὸ δωμάτιόν της διὰ τῶν φωτεινῶν αὐτοῦ ἀκτίνων. Ἤλπιζεν, ὅτι τὸ θεῖον ἄστρον θὰ εἰσδύσῃ καὶ πάλιν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της καὶ ὅτι θὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν ὑγιᾶ ζωήν.

*
* *

Ποσάκις καθ' ἑαυτὴν εἶπεν, ὅτι ἠπατᾶτο, ὅτι ὁ μυστικὸς ἐκεῖνος ἔρως δὲν ἦτο ἀληθής... ὅτι ὁ θεὸς δὲν θὰ ἐπέτρεπε τοιαύτην ἱεροσυλίαν, ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ταραχὴν τοῦ συζύγου της ὀλίγον μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς ἀδελφῆς της;

Καὶ ἐνεθυμεῖτο καλῶς. Ἡ Κορνηλία εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὸ ἀγροκήπιον μίαν πρωΐαν, ἀφοῦ τῇ ἀνηγγέλθη ἡ ἀσθένεια τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἡ

παρουσία αὐτῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ, ὡς ἄνθος νέον τρυφερὸν καὶ εὔοσμον, προστιθέμενον εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς ἐλαφρὸς ζέφυρος ἐρχόμενος ἐν τῇ ἐπαύλει, εἶχε πληρώσει τὸ ἀγροκήπιον δι' εὐχαρίστου, ἑορτασίμου περιβολῆς, εἶχε φωτίσει τὴν σκοτεινὴν καὶ μονότονον ἐκείνην διαβίωσιν τῶν δύο συζύγων καὶ εἶχε τέλος μεταβάλλει τὴν θλίψιν εἰς εὐθυμίαν.

Ἀλλὰ μετὰ πάροδον ὀλίγου χρόνου, εἰς τὰς στενὰς καὶ ἰδιαιτέρας σχέσεις, ἃς ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐξετάσῃ ἡ Εὔα, τοῦ Φιλίππου μετὰ τῆς Κορνηλίας, ἡ ταραχὴ ἐκείνου δὲν ἐκρύπτετο, ὁσάκις συνηντᾶτο μετὰ τῆς ἀδελφῆς της, καὶ παρετήρησεν, ὅτι αὕτη ηὐξάνετο, βαθμηδόν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ ἐπακριβῶς τὴν αἰτίαν.

Ὁσάκις δὲ ἀμφότεροι ἐκάθηντο πλησίον τῆς κλίνης της, ἀπέναντι ἀλλήλων, παρετήρησε πολλάκις τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου της στιγμιαίως καὶ κλοπιμαίως μεταφερόμενον πρὸς τὴν ἀδελφήν της καὶ ὁσάκις τὰ βλέμματα αὐτῶν συνηντῶντο, ὑπόκρυφός τις συγκίνησις κατεῖχεν αὐτὸν καὶ ἡ ὑποτρέμουσα φωνή του, ὁσάκις ὡμίλει ἐπὶ παρουσίᾳ της εἰς τὴν ἀδελφήν της, προέδιδε ταραχὴν καὶ ἰδιαίτερόν τι.

Καὶ ἐξ ἄλλων ἀφ' ἑτέρου ἐνδείξεων παρακινουμένη, ἀλλὰ καὶ μὴ τολμῶσα νὰ σχηματίσῃ πεποίθησιν ἐπὶ τῆς φοβερᾶς ὑπονοίας, ἀμφεταλαντεύετο πάντοτε καὶ ἀγωνιωδῶς ἐτυραννεῖτο ἐπὶ τοιαύταις σκέψεσι, καταρωμένη τὴν στιγμὴν τῆς προσελεύσεως τῆς ἀδελφῆς της ἐκεῖ καὶ τῆς καταστροφῆς τῆς ἡσυχίας της.

Ἐφ' ὅσον δὲ αἱ σκέψεις αὗται τὴν κατελάμβανον κατὰ τοσοῦτον ἐλυπεῖτο, μὴ δυναμένη νὰ ἰαθῇ καὶ ἐγερθῇ καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τῇ δώσῃ δυνάμεις, ὅπως ἀναλάβῃ καὶ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην.

Ἐνῷ δὲ κατείχετο ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων, προσῆλθεν αἴφνης ἡ ἀδελφή της καὶ προσηλώσασα ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς αὐτήν, ὡσεὶ θέλουσα νὰ μαντεύσῃ τι, τῇ λέγει:

— Λοιπὸν! Κορνηλία, τί ἔκαμες;

— Μετέβην πρὸ μιᾶς ὥρας μετὰ τοῦ ἀμαξίου, τῇ ἀπαντᾷ ἡ ἀδελφή της, ἐν προφανεῖ ταραχῇ, εἰς τὸ γαλακτοκομεῖον καὶ ἔδωσα διαταγὰς διὰ τὸ γάλα σου.

Ἡ Εὔα δὲν ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους τῆς ἀδελφῆς της, ἀλλὰ δι' ἐπιβάλλοντος βλέμματος ἠνάγκασε ταύτην νὰ σιωπήσῃ, ταπεινώσασα ἐν ταύτῳ τοὺς ὀφθαλμούς· εἶτα ἐστράφη πρὸς τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἡσύχασε, καταπνίγουσα τὴν θλίψιν της καὶ μὴ θέλουσα ν' ἀναγκάσῃ τὴν ἀδελφήν της νὰ τῇ ὁμολογήσῃ πράγματα, ἅτινα θὰ τὴν ἔπληττον καιρίως καὶ θὰ τῇ ἐπέφερον ταχύτερον τὸν θάνατον. Ἐν τούτοις ἐν τῇ καρδίᾳ της ἠσθάνετο τὴν ἀδυσώπητον καὶ πικρὰν ἐκείνην ζηλοτυπίαν τῆς νεότητος, ἥτις τοσοῦτον σκληρῶς προκαλεῖ τὸ πεῖσμα, τὸν φθόνον, τὸ μῖσος καὶ τὰ πάθη.

Διὰ βραχέων βημάτων ἐπλησίασε τὴν θυρίδα, ἵνα ἀναπνεύσῃ ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα καὶ νὰ ἐπανίδῃ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τὰ ἄνθη τοῦ κήπου της κατὰ τὴν ἐαρινὴν ἐκείνην μεταμεσημβρίαν. Ὡσεὶ ἡ ἀνέγερσις τῆς φύσεως κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῇ ἔδιδε νέας δυνάμεις, ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἀναλαμβάνουσαν καὶ ἐλευθερουμένην ἀπὸ τῆς ἀπὸ τοσούτου χρόνου καταπιεζούσης τὰ στήθη της ἀνυποφόρου καταστάσεως καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ. Ἴσως ὅμως καὶ ἡ αἰφνιδία αὕτη ἀπόφασίς της νὰ εἶχεν ἕτερον σκοπόν, ἴσως νὰ ἤθελε νὰ ἐκπλήξῃ τὸν σύζυγόν της, ἴσως δὲ καὶ νὰ διασκεδάσῃ τὰς ὑποψίας της.

Ὁ Φίλιππος τῇ εἶχεν εἰπεῖ, ὅτι κατὰ τὴν μεταμεσημβρίαν ταύτην θὰ διέμενεν εἰς τὸ γραφεῖον του νὰ ἐργασθῇ καὶ ἠθέλησεν ἡ Εὔα νὰ τὸν ἐκπλήξῃ διὰ τῆς αἰφνιδίας παρουσίας της.

Ἡ Κορνηλία εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν πόλιν, διά τινας προμηθείας, ὥστε ἦτο βεβαία, ὅτι θὰ συνήντα μόνον τὸν σύζυγόν της μετὰ τοσοῦτον χρόνον καὶ ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ ὁμιλήσωσιν ἐλευθέρως.

Μετέβη ὅθεν εἰς τὸ γραφεῖον του, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐκεῖ!

Εἰς τὸν ὑπηρέτην, ὅστις μετ' ἐκπλήξεως τὴν παρετήρει, λέγει ἀμέσως:

— Ὁ κύριός σου ποῦ εἶναι;

— Ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου . . . .

Ἡ Εὔα ὠχρίασε . . . διατί τὴν ἠπάτησε; . . τί ἐσήμαινε τὸ ψεῦδος τοῦτο;

Διαβολική τις ὑποψία ἐκυρίευσε τότε τὴν ψυχήν της καὶ ἤρξατο νὰ πείθεται. Ἀμέσως δὲ ἐσκέφθη νὰ βεβαιωθῇ.

Κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπον διὰ τῆς μεγάλης μαρμαρίνης ὁδοῦ καταπόρφυρος ἐξ ἀγανακτήσεως, ἐν πλήρει ἡλίῳ. Ἐβάδιζε δὲ βραδέως διὰ μέσου τῶν δένδρων καὶ τῶν ἀνθέων καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀνακουφιζομένην κάπως ἐκ τῆς εὐώδους ἐκείνης ἀτμοσφαίρας.

Ἐπλησίασεν εἶτα πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς λίμνης, ἔκαμε τὸν κύκλον αὐτῆς, εἰσέδυσεν ἐντὸς τοῦ παρακειμένου δάσους καὶ ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἐχώρησε πρὸς τὸ παρακείμενον ὄρος. Μακρὰν δ' ἐκεῖ εἰς τὰς ὑπωρείας αὐτοῦ διακρίνει δύο σκιάς, αἵτινες ἐβάδιζον συγκρατούμεναι πολὺ πλησίον ἀλλήλων, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τίνες ἦσαν. Ἡ ζηλοτυπία τότε καταλαβοῦσα αὐτὴν ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἐντάσει, ἐδιπλασίασε τὰς δυνάμεις καὶ τὰ βήματά της καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθη πλησιέστερον αὐτῶν. Θανάσιμος ἀγωνία μετὰ ψυχροῦ ἱδρῶτος τὴν παρηκολούθουν βῆμα πρὸς βῆμα καὶ σχεδὸν ἐξηντλημένη ἔστη ὄπισθεν δένδρου τινός, παρατηροῦσα αὐτούς.

Πεισθεῖσα ἐσταμάτησε καὶ φέρουσα τὰς χεῖρας εἰς τὴν καρδίαν, ἐζήτησε νὰ εὕρῃ τοὺς παλμοὺς αὐτῆς. Ἡ καρδία της δὲν ἔπαλλε πλέον! Τότε μηχανικῶς στρέψασα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἶδε τὸν Φίλιππον περιβάλλοντα διὰ τῶν χειρῶν του τὴν ὀσφὺν τῆς Κορνηλίας, προχωροῦντας ἐν γέλωσι καὶ φαιδρότητι πρὸς τὸν παρακείμενον ρύακα καὶ κάποτε τὴν ἀδελφήν της διαφεύγουσαν αἰφνιδίως τῶν χειρῶν του, ἵνα προχωρήσῃ, ὅπως μακρόθεν τῷ ἐκτοξεύσῃ τὰ φλογερὰ αὐτῆς βλέμματα, ὅτε πάλιν ὁ Φίλιππος ἔτρεχε καὶ τὴν συνελάμβανε, καταφιλῶν αὐτήν.

Ἡ Εὔα παρατηροῦσα ταῦτα ἐκάμφθη ὑπὸ τοὺς πόδας της, μὴ δυνηθεῖσα ἢ μὴ θέλουσα μᾶλλον ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτοὺς καὶ τοὺς καταρασθῇ καὶ κατέπεσεν ἐσαεὶ ὅλως ψυχρὰ καὶ ἄκαμπτος ὡς σίδηρος ἐπὶ τῶν χλοερῶν ἀνεμώνων καὶ χαμαιμήλων, ἅτινα περιέβαλον ἀμέσως αὐτὴν διὰ τοῦ μύρου των.

Ὁ δὲ οὐρανὸς ἀδιάφορος, ἀλλὰ διαυγὴς καὶ γαλήνιος παρετήρει ἀκίνητος ἀμφοτέρας τὰς σκηνάς. Μόνος δὲ ὁ ρύαξ ἠκούετο κυλίων τὸ ὕδωρ καὶ ἀηδών τις, ἥτις ἤρξατο νὰ ἐκπέμπῃ . . . . ἴσως προσευχήν.

Ροῦς.

ΕΙΣ ΤΙΝΑ ΠΑΡΘΕΝΟΝ

Εἶπ' ὁ Θεὸς δυὸ Χερουβεὶμ νὰ πλάσουνε Ἐσένα
Κ' ἐκεῖνα πῆγαν κ' ἔφεραν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ
Καὶ σ' ἔδωσαν γιὰ μάτια σου, ἀφρόπλαστη παρθένα,
Ἀστέρια δυό, τὸ Σείριο καὶ τὸν Αὐγερινό.

Πῆραν ἀπ' τὸ τριαντάφυλλο τὸ δροσερὸ δυὸ φύλλα
Καὶ σοῦδωσαν γιὰ χείλη σου δροσάτα, ἐμμελῆ
Τὴ μελωδία ἅρπαξαν ἀπὸ τὴ Φιλομήλα
Καὶ σ' ἔβαλαν στὴ γλῶσσά σου γλυκὰ νὰ ὁμιλῇ.

Καταίβασαν τοῦ οὐρανοῦ τὸν μέγα Γαλαξία
Καὶ γιὰ ζωνάρι σοῦδωσαν στὴ μέση ζηλευτὸ
Σοῦ ἔβαλαν τὴν ἰρίδα γιὰ λαμπερὴ ταινία,
Τὴ πούλια στὸ κεφάλι σου μπουκέτο φουντωτό.

Πῆραν τὴ χάρι τῆς Αὐγῆς, τὴν εὐωδιὰ ἀπ' τὰ κρίνα,
Ἀπ' τὰ λουλούδια τοῦ Μαγιοῦ τὸ χρῶμα τὸ γλυκὸ
Κ' ἐπάνω σ' ὅλα τἄρριξαν, θεόμορφη Κατίνα,
Τοῦ πρραδείσου ἄγγελε, ὦ πλάσμα ἰδανικό.

Ἐν Λαρίσσῃ

Ἰ. Γ. Ἀντωνιάδης

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΡΙΑΝ

Ἤθελα νἄχω πτέρυγας νὰ τρέξω τοὺς αἰθέρας,
νὰ ἰδῶ σ' τὸν παράδεισον καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐκεῖ,
νὰ ἐξετάσω καὶ αὐτοὺς τοὺς φωτεινοὺς ἀστέρας
μήπως καὶ ἄλλος Ἄγγελος στὸ ὕψη κατοικεῖ,
ὡς σύ στὴν εὐμορφίαν!

Δὲν εἶναι εἰς τὰ κάλλη σου παρόμοιος Μαρία,
οὔτε ἀστὴρ οὔτ' Ἄγγελος ἐρωτικὴ ἐλπίς,
οὔτε παρθένα ἱλαρὰ ὅπως ἐσύ γλυκεῖα,
καὶ φίλη ἐρασμία.

Μαγεύεις ὅταν ὁμιλῇς, ἐλκύεις ὅταν φεύγῃς,
ἡ γλῶσσα σου ἐναρμόνιος τελεία μουσική,
ὁρῶσα εἶσαι Ἄγγελος καὶ πλήττουσα θωπεύεις,
καὶ στὸ αἰσθαῖνον στῆθος σου, ὁ ἔρως κατοικεῖ,

Τὸ πρόσωπόν σου ἥλιος, οἱ ὀφθαλμοί σ' ἀστέριες,
καὶ τὸ γελόεν στόμα σου ἐρωτικὴ πηγή,
τὰ βλέμματά σου τοῦ Μαΐου ἐαρινὲς ἡμέρες
ὅπου σκορποῦν τὴν εὐμορφιὰν τοῦ Μαΐ τὴν χαραυγήν

Ὁπόσον εἶσ' ὡραία!
Γαληνιῶσα θάλασσα εἶν ἡ γλυκειά σου θέα,
Μαρία μου Χρυσῆ.

Βραΐλα 2 Ἀπριλίου 1901.

Ἰω. Α. Παρίσης

ΤΟ ΑΝΘΑΚΙ

Καθὼς τῆς καρδιᾶς μου τ' ἀγνὸ μυστικὸ
ἀνθάκι ἀφράτο στὴ σκιὰ γεννημένο
λουλούδι δροσάτο στὰ φύλλα κρυμμένο
ὡς ὅτου μαδήσης θὰ μένης κρυφό.
Φτωχό! ποῦ; στ' ἀγκάθια εὑρῆκες ν' ἀνθίσης!
Τῆς ἐλπίδες σου ὅλαις ἐκεῖ μέσα θ' ἀφήσης.
Κι' ὁ ἔρως μου ἔτσι κρυφὸς θ' ἀπομείνῃ
χωρὶς χαμογέλοιο 'λοένα νὰ σβύνῃ.

Σῦρος, 1899.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Μίλτων.

ΤΗΣ ΑΠΟΝΙΑΣ ΣΤΕΦΑΝΙ

Ἅμα τὰ φύλλα πέσουνε καὶ στὸ νεκροταφεῖο
σιμώσῃς τὸ σταυρό μου μιὰ 'μέρα ν' ἀσπασθῇς,
στημένος θὰ 'ναι στὴ γωνιά, στὸ μνῆμα μου τὸ κρύο
μὲ ἄνθη στολισμένος· ἐκεῖ θὰ τόνε βρῇς.
Κάνε τὰ νεκρολούλουδα στεφάνι στὰ μαλλιά σου,
τὸ γάμο σου νὰ στέψῃς, καὶ μὲς τὴν ἀπονιά σου
νὰ λές: Ὅσα δὲν μοῦ 'γραψε, τραγούδια τονισμένα,
δὲ μοῦπε 'ρωτικά, εἶναι στὰ λούλουδα γραμμένα.

Σῦρος 1901

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Μίλτων

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΤΡΟΠΟΣ ΣΥΓΚΡΑΤΗΣΕΩΣ ΜΟΛΥΒΔΟΚΟΝΔΥΛΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΙΧΜΗΣ ΤΟΥ

Ἡ προκειμένη εἰκών μας ἐπαρκῶς δίδει τὴν λύσιν τοῦ πειράματος, χωρὶς ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἀναλυτικὴν ἐξήγησιν αὐτοῦ, ὅπερ ἄλλως τε δὲν εἶναι ἄλλο ἢ ἡ ἰσορροπία φυσικῶς τοῦ μολυβδοκονδύλου.

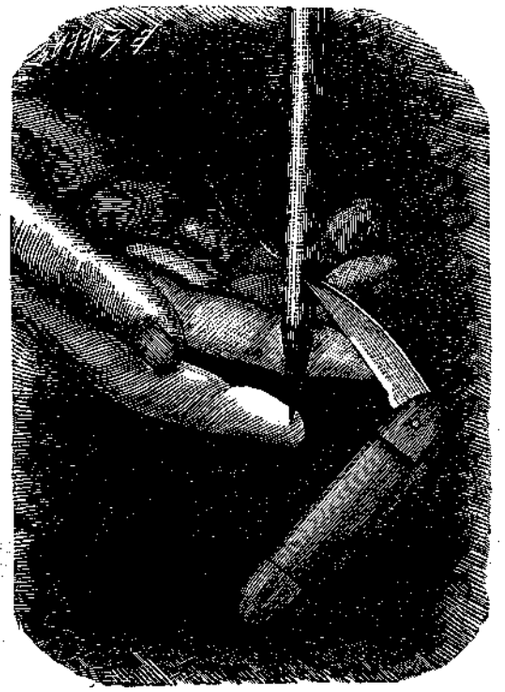

Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ ἐμπήξητε τὴν αἰχμὴν μαχαιριδίου τινός, ὡς δείκνυσιν ἡ ἡμετέρα εἰκών, ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τοῦ μολυβδοκονδύλου καὶ νὰ κλίνετε τὴν λεπίδα τοῦ μαχαιριδίου ἐλαφρῶς καὶ βραδέως, ποικίλλοντες τὸ ἄνοιγμά της, μέχρις οὗ εὑρῆτε τὴν ἰσορροπίαν.

Ἀπλουστάτη δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο, ἡ δ' ἐξήγησις τοῦ φαινομένου εἶναι ἡ ἑξῆς:

Τὸ σύνολον τοῦ μολυβδοκονδύλου καὶ τοῦ μαχαιριδίου, ὡς διατίθενται διὰ τοῦ τρόπου τούτου, συγκρατοῦνται ἐν ἰσορροπίᾳ, συνῳδὰ τοῖς φυσικοῖς νόμοις. Τὸ δὲ κέντρον τῆς βαρύτητος τοῦ συστήματος κεῖται κάτωθι τοῦ σημείου τῆς ὑποστηρίξεως (τοῦ δακτύλου, ἢ τραπέζης κτλ. ὁπουδήποτε ἤθελε τεθῇ), ὅπερ δίδωσιν ἡμῖν ἰσορροπίαν στάσιμον.

Ἐὰν δὲ ποικίλλετε τὸ ἄνοιγμα τοῦ μαχαιριδίου, δηλαδὴ τὴν κλίσιν τῆς λεπίδος, δύνασθε νὰ προσδώσητε εἰς τὸ μολυβδοκόνδυλόν σας διαφόρους κεκλιμένας στάσεις, διατηρουμένης πάντοτε τῆς ἰσορροπίας αὐτοῦ καὶ ἐὰν τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος διατεθῇ ἐπὶ τῆς προσοχῆς τοῦ ἄξονος τοῦ μολυβδοκονδύλου, τοῦτο θὰ λάβῃ στάσιν ἐντελῶς κάθετον.

Φ. Π.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΜΕΛΑΝΗ ΠΡΟΣ ΓΡΑΦΗΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΑΛΟΥ

Ἰδοὺ κατὰ τὸν «Φωτογραφικὸν Χρόνον» ἡ συνταγὴ καλῆς καὶ ἀνεξιτήλου μελάνης πρὸς γραφὴν ἐπὶ τῆς ὑάλου. Ἀνάμιξον:

Λάκαν φαιὰν	20	γραμ
Οἰνόπνευμα	150	»
Βόρακα	35	»
Ὕδωρ ἀπεσταγμένον	250	»
Ἰῶδες μεθυλίου	1	»

Διάλυσον τὴν λάκκαν ἐν ψυχρῷ οἰνοπνεύματι καὶ θέρμανον βαθμηδόν. Ἐξ ἄλλου διάλυσον τὸν βόρακα ἐν ὕδατι καὶ πρόσθετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ οἰνοπνευματῶδες διάλυμα εἰς τὸ ὑδατῶδες καὶ τέλος πρόσθεσον τὸ χρῶμα.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΒΙΤΡΙΝΩΝ

Εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἐντελῆ καθαριότητα τῶν ὑάλων ἢ βιτρινῶν, χωρὶς νὰ μείνωσιν ἴχνη κόνεως ἢ σημεῖα ἐκ τοῦ ὑφάσματος. Ἰδοὺ πῶς πρέπει νὰ ἐργασθῇ τις, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς δυσκολίας ταύτας. Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ ἀναβάλῃ τὸν καθαρισμόν, ὅταν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἔρχωνται ἐπὶ τῶν ὑάλων εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε ἐξ ἀνταναχλάσεως· ἀρχίζει δὲ νὰ πλύνῃ τὰς βιτρίνας μὲ ὕφασμα λινὸν βρεγμένον δι' ὕδατος καθαροῦ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θέτει 5 γρ. ἀμμωνίας καθαρᾶς· τρίβει ἀμέσως ταύτας διὰ λινοῦ ὑφάσματος λίαν καθαροῦ καὶ τέλος τὰς σπογγίζει διὰ μαλακοῦ καὶ ξηροῦ δέρματος. Δὲν πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν ποτὲ σάπωνα.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΚΑΥΣΤΑ

Διὰ νὰ καταστήσωμεν τὰ ὑφάσματα ἀδιάβροχα καὶ ἀδιάκαυστα, πρέπει νὰ τὰ ἐπικαλύψωμεν δι' ἐπιχρίσματος. Τὸ ἀποτέλεσμα ἐπιτυγχάνεται, ἐὰν μίξωμεν ἐν πρώτοις τὰς ἀκολούθους οὐσίας καὶ βράσωμεν τὸ μίγμα ἐπὶ τρεῖς ὥρας.

Λινέλαιον	77,000	γραμ.
Ὀξείδιον μολύβδου	1,845	»
Φυτικὸν κηρὸν	0,400	»
Κόνις σάπωνος	1,200	»
Κόμμι τῆς Μανίλλας	0,700	»
Αἰθάλη	4,000	»
Τερεβινθέλαιον	2,000	»
Βερνίκιον ἐκ καουτσοὺκ	1,550	»

ΣΚΕΨΕΙΣ

Αἱ ὑπὸ τῶν ἀδιαφόρων γενόμεναι πληγαί, δὲν ἀφίνουσιν ἴχνη.

Ὁ δυσπιστῶν, θὰ ἠπατήθη.... ἢ ἐξηπάτησεν.

Ἡ νεότης διαρκεῖ πολὺ περισσότερον χρόνον, ἢ ὅσον φαντάζονται οἱ μὴ ὄντες νέοι.

Ὁ πλοῦτος, τὰ πάντα καθιστᾷ εὔκολα, ἐν πρώτοις τὴν τιμιότητα.

Τὸ καθιστοῦν τοσοῦτον φρικώδη τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου εἶνε, ὅτι θὰ εὑρεθῶμεν μόνοι ἀπέναντι τοῦ ἀγνώστου.

Τίτ.

11 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 11

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ, ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ

(Μετ' εἰκόνων)

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ παρεδίδετο ἡ ἀστρονομία, ἡ θεολογία, ἡ νομική, ἡ φιλοσοφία, ἡ γραμματική, ὡς ἐπίσης ἡ ἄλγεβρα καὶ ἡ χημία. Ἐν ἔτει δὲ 830 Μαχμοὺδ ὁ πολυμαθής, υἱὸς τοῦ διασήμου Ἀρουν αλ-Ρασὶδ, ἐπεχείρησε τὴν καταμέτρησιν ἐν Φοστάτῃ τοῦ πρώτου γηΐνου μεσημβρινοῦ, τοῖς δὲ μαθηταῖς τῆς σχολῆς ταύτης ὀφείλομεν τὰς μεταφράσεις πολυαρίθμων ἑλληνικῶν, λατινικῶν καὶ ἑβραϊκῶν συγγραμμάτων.

Τὸ τζαμίον τοῦ Ἀμρού, κατερειπωμένον ἤδη σχεδὸν ἐντελῶς, ὑπῆρξε τὸ ὡραιότερον κτίριον τῆς Φοστάτης. ὅπερ ἐφωτίζετο τὴν νύκτα διὰ 18,000 λυχνιῶν. Περιεῖχε 1,290 ἀναλογεῖα, ἐφ' ὧν ὑπῆρχον τοσαῦται βίβλοι τοῦ Κορανίου καὶ 400 στύλους, ἐξ' ὧν μόλις πεντήκοντα σώζονται σήμερον.

ΓΥΝΗ ΤΟΥ ΚΑΪΡΟΥ

Τὸ Κάϊρον εἶναι σχετικῶς νέα πόλις, ἀριθμοῦσα ἐννεακοσίων μόλις ἐτῶν βίον, ἣν ἀνήγειρεν ὁ Ζοχάρ, ἄραψ στρατηγὸς, τῷ 969 μ. χ. τὸ δὲ τζαμίον Ἐλ-Ἀζχὰρ εἶναι ἡ μεγάλη μουσουλμανικὴ παγκόσμιος μητρόπολις, τὸ πανεπιστήμιον, ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ πηγὴ καὶ τὸ κέντρον τοῦ τε ἐπιστημονικοῦ βίου καὶ τῶν θιασωτῶν τοῦ Κορανίου τῆς τε Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς. Ἐνταῦθα σπουδάζουσι καὶ μορφώνονται εἰς τὸν δημόσιον βίον οἱ μᾶλλον ἀνεπτυγμένοι καὶ σεβασμιώτεροι ἐκ τῶν οὐλεμάδων, οἵτινες παρὰ τοῖς ἰσλαμισταῖς συγκεντροῦσιν εἰς χεῖρας των τὸν κλῆρον, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν διοίκησιν, ἀποτελοῦντες τὴν διευθύνουσαν τάξιν. Ὡς εἶναι δὲ ἡ Μέκκα καὶ ἡ Μέδινα διὰ τὰς τελετὰς τῆς μουσουλμανικῆς λατρείας, ἡ Κωνσταντινούπολις διὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς γενικῆς πολιτικῆς, οὕτω καὶ τὸ τζαμίον τοῦ Ἐλ-Ἀζχὰρ προώρισται διὰ τὴν ἐπιστήμην.

Τὸ ἀνώτερον τοῦτο ἐκπαιδευτήριον διατηροῦσιν ἡ αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις καὶ αἱ ἑκάστοτε δωρεαὶ τῶν πλουσίων. Ὁ δὲ Χεδίβης χαίρει τὸ δικαίωμα τῆς ἐπικυρώσεως καὶ τῆς προαγωγῆς τῶν ὑποψηφίων καθηγητῶν ἀπὸ τῆς τρίτης εἰς τὴν δευτέραν καὶ ἀπὸ τῆς δευτέρας εἰς τὴν πρώτην τάξιν. Οἱ φοιτηταὶ ἐνδιαιτῶνται ἐντὸς τοῦ καταστήματος καὶ ἐν ταῖς γειτνιαζούσαις ὁδοῖς κατὰ συνοικίας καὶ πατρίδα. Οἱ δὲ τοῦ Μαρόκου, τῆς Ἀλγερίας, Τύνιδος, Κωνσταντινουπόλεως, Βαγδάτης, τῶν Ἰνδιῶν καὶ ἄλλων μεμακρυσμένων χωρῶν σπουδάζουσι ὁμοῦ καὶ πλησίον ἀλλήλων, ἄνευ ἐρίδων καὶ διχονοιῶν. Καὶ εἶναι πολὺ περίεργον νὰ βλέπῃ τις τέσσαρας αἱρέσεις διαφόρους καὶ πάντας λεγομένους ὀρθοδόξους νὰ ζῶσιν ὄντως ἐν εἰρήνῃ καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην. Ἐνταῦθα εἶνε ἡ ἑστία τῆς πνευματικῆς ὑπάρξεως τοῦ μουσουλμανικοῦ κόσμου, δηλαδὴ διακοσίων ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ἐνταῦθα ἐνδιαιτῶνται δέκα χιλιάδες νέοι, τὸ ἄνθος τοῦ ἰσλαμισμοῦ, ἀκολουθοῦντες τὰς διδασκαλίας ἑκατοντάδων τινῶν ἀτόμων, γηρασάντων ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ Κορανίου.

Ἡ ἀναγέννησις τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τὴν μουσουλμανικὴν κυριαρχίαν, χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Καΐρου· μέχρι δὲ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἡ Αἴγυπτος διῳκεῖτο ὑπὸ τῶν παρὰ τῶν Καλιφῶν τῆς Δαμασκοῦ ἢ τῆς Βαγδάτης ἀποστελλομένων ἑκάστοτε ἐπιστατῶν, οἵτινες οὐδόλως ἐφρόντιζον περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν ἐμπιστευομένων αὐτοῖς πόλεων τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου. Μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ Μοέζ, ἐνεκαθιδρύθη ἐν αὐτῇ ἐθνική τις δυναστεία, ἡ τῶν Φατιμιτῶν, ἥτις μετὰ ζέσεως ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀναζωπύρωσιν τῆς ὑλικῆς καὶ διανοητικῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ παλαιοῦ βασιλείου τῶν Φαραὼ καὶ Πτολεμαίων. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Μοέζ, ἐν Καΐρῳ, τῷ 975 μ.Χ. διεδέχθη αὐτὸν ὁ υἱός του Ἀζιζ, ὅστις διετήρησεν ὡς πρωθυπουργὸν τὸν κατακτητὴν τῆς Αἰγύπτου, τὸν στρατηλάτην Ζοχάρ.

Οἱ Φατιμῖται ἡγεμόνες, ἀπόγονοι τοῦ Μοὲζ καὶ Ἀζίζ ἀνέδειξαν ἐκ νέου τὴν Αἴγυπτον τότε, καθόσον ἐκυβέρνησαν αὐτὴν μετ' ἐπιμελείας πολλῆς καὶ φρονήσεως, ἀπομιμηθέντες τοὺς βασιλεῖς Φαραώ, ἐπεκτείναντες τὸ ἐμπόριον μέχρι τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς ἀφρικανικῆς ἠπείρου, οἰκοδομήσαντες περικαλλῆ ἀνάκτορα καὶ μεγαλοπρεπῆ τζαμία καὶ ἀνεγείραντες πληθώραν ἐργοστασίων ταπήτων καὶ πολυτελῶν ἐπίπλων. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγγειοπλαστικήν, ὁπλοποιΐαν, κοσμηματοποιΐαν καὶ λοιπὰς τέχνας ἀνέπτυξαν δεόντως. Ἐσυνείθιζον δὲ, ὅπως καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Φαραὼ, νὰ πλύνωσι τοὺς νεκροὺς μετ' ἀρωμάτων καὶ ἐλαίων, μετεχειρίζοντο εἰς εὐρὺν κύκλον, ἰδίᾳ κατὰ τὰς ἑορτὰς τὰ μύρα καὶ τὰς εὐώδεις οὐσίας, ἐποίουν δὲ καὶ μεγάλην χρῆσιν τοῦ ὀπίου καὶ τοῦ χασίς, παρὰ τὰς αὐστηρὰς ἀπαγορεύσεις τῶν ἀρχῶν, αἵτινες μεγάλως παρημπόδιζον τὴν πώλησιν τῶν ἐπικινδύνων τούτων ναρκωτικῶν.

Ἀλλὰ τὸ παλαιὸν τοῦτο ἔθιμον δυστυχῶς ἐπιπολάζει εἰς μεγάλην κλίμακα καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ, ἔνθα τὸ ἰθαγενὲς στοιχεῖον μεγάλην χρῆσιν ποιεῖται τοῦ χασίς ἰδίως, μολονότι ἡ ἀγγλικὴ διοίκησις ἐπιβάλλει αὐστηροτάτας ποινὰς τοῖς τε πωλοῦσι καὶ τοῖς μεταχειριζομένοις αὐτό. Εἶναι δὲ λίαν ἀξιοπερίεργον εἰσδύων τις εἰς τὸν βίον, τὰ ἔθιμα καὶ τὰς διασκεδάσεις τοῦ στασίμου τό γε νῦν ἔχον λαοῦ τῆς συγχρόνου Αἰγύπτου, νὰ παρατηρῇ παρὰ ταῖς καλαῖς ἀρεταῖς αὐτοῦ καὶ τὰς συνηθείας τοῦ αἰσχίστου

εἴδους, ἐνῷ ὁ ἄραψ εἶναι φύσει καλός, ἀντοχικός, ἐργατικός, φιλόθρησκος, εὐλαβής, λιτός, εἰρηνικὸς καὶ φιλόνομος· ἐν τούτοις, ἡ πρὸς τὸ παλαιὸν καθεστὸς ἐπιμονή του, ἡ πρὸς τὴν ἀκαθαρσίαν ἐν γένει ἀδιαφορία του καὶ ἡ ἀκολασία του πρὸς τὰς κτηνώδεις ροπάς εἶναι ἀπαραδειγμάτιστος. Τὸ χασὶς εἶναι δι' αὐτὸν εἰσιτήριον παραδεισίου ἀπολαύσεως. Τοσοῦτον δ' εὐχαριστοῦνται εἰς τὴν πόσιν αὐτοῦ, ὥστε φρονοῦσι καὶ πρεσβεύουσιν, ὅτι μεταφέρονται εἰς ἄλλους αἰθερίους κόσμους, εὐτυχεῖς καὶ ὡραίους, ἔνθ' ἀπολαμβάνουσιν ἀφθόνως ὅλων τῶν ἡδονῶν καὶ ἡδυτήτων. Ἤδη ἂς φαντασθῇ τις ὁποίαν ἐπιρροὴν ἐξασκεῖ παρὰ τῷ ἀπαιδεύτῳ λαῷ ἡ διάδοσις αὕτη καὶ τὶ θραῦσις γίνεται εἰς τὰς δοξασίας αὐτῶν. Ὡς πιθανολογεῖται δέ, τὸ ἑσπέρας ἰδίως μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, πάντες ποιοῦσι σχεδὸν χρῆσιν τοῦ χασὶς ἐν τοῖς οἴκοις αὐτῶν, ἰδίᾳ αἱ γυναῖκες, αἵτινες δι' εἰδικῶν προσώπων, κρύφα προμηθεύονται τὸ ξενικὸν τοῦτο προϊόν.

Ἡ ἐμπορία τοῦ χασὶς ἐν Αἰγύπτῳ κατέστη ὡς ἐκ τούτου, σημαντικῶς συστηματικὴ παρά τισι, οἵτινες τοσοῦτον ἐπιτηδείως καὶ λαθραίως τὸ εἰσάγουσιν εἰς τὸν τόπον καὶ κρύφα τὸ μεταπωλοῦσιν, ὥστε ἡ κυκλοφορία του κατέστη ἀπανταχοῦ εὐχερής· ἡ δὲ ὑποστήριξις αὐτοῦ παρ' αὐτῶν τῶν κατοίκων, ὡς φαίνεται, εἶναι ζωηρὰ καὶ ἀναγκαστική, καθόσον ὅ,τι θέλει εἰς τόπος, ἀδύνατον ἡ ἐξουσία νὰ τὸ ματαιώσῃ ἢ παρεμποδίσῃ.

Ὑπὸ τὴν δυναστείαν τῶν Φατιμιτῶν τοσοῦτον ὑπερηκοντίσθη ἡ ἡδυπάθεια καὶ εὐμάρεια τῶν πριγκίπων καὶ ἐν γένει πλουσίων τῆς Αἰγύπτου, ὥστε δὲν παρουσιάζεται οὐδαμοῦ ἄλλοθι ὅμοιον παράδειγμα. Αἱ γυναῖκες καὶ αἱ νεάνιδες τῶν ἀράβων ἐν Καΐρῳ, ἔφερον πολυτελεστάτας ἐνδυμασίας· ἡ πρὸς τὴν καλοφαγίαν ροπή των ἐξίκετο εἰς τὸν ὕπατον βαθμόν, ἐκόσμουν δὲ τὰς τραπέζας των μετὰ πολυτιμωτάτων πινακίων ἐξ ἀλαβαστρίτου, ἀγγείων ἐκ σταλακτίτου, κοχλιαρίων δὲ καὶ μαχαιρίων μετὰ λαβῶν ἐξ ἰάσπιδος καὶ σαρδίου λίθου. Ἀλλ' ὅ,τι ἰδίως τότε διήγειρε τὸν θαυμασμὸν τῶν ξένων, ἦτον ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν κήπων, οἵτινες περιέβαλλον τὰ μέγαρα τῶν πλουσίων Καϊρινῶν, καὶ οἵτινες περιεῖχον, κατὰ τὰς διηγήσεις τῶν τότε χρόνων, ρόδα περίφημα διαφόρων χρωμάτων, ποικίλα εἴδη ἰασεμίου καὶ λωτοῦ, μυρσίνας, ναρκίσσους, χρυσάνθεμα, ἴα, δυάνθους κτλ. Ἔβλεπέ τις ἐκεῖ καὶ λεμονέας, φοίνικας, ὧν τοὺς κορμοὺς ἐκάλυπτον διὰ κεχρυσωμένων μεταλλίνων φύλλων, βανανέας, συκομορέας, ἀμπέλους, συκέας καὶ ἀμυγδαλέας· ἐκαλλιέργουν δὲ ὡσαύτως πέπονας, σικυοὺς καὶ ἀσπαράγγους περιφήμους. Τοιαύτην δὲ ἀξίαν εἶχον οἱ κῆποι των οὗτοι, ὥστε διὰ κεχρυσωμένων σωλήνων μετέφερον τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ, πρὸς διατήρησιν τῆς δροσερότητος ἐν τοῖς θελκτικωτάτοις διαμερίσμασιν, ἅτινα καθήδυνον καὶ ἐζωογόνουν ὡραιότατοι καὶ πολύχρωμοι ταώ, ὡς καὶ ἄλλα μετὰ θαυμασίων πτερωμάτων ποικίλα παραδείσια καὶ σπάνια πτηνά.

ΤΡΟΠΟΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΤΩΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ

Ὁ πρίγκηψ Χακὶμ ὁ Β', διάδοχος τοῦ Μοέζ, ὑπῆρξεν ἐν τῶν παραδοξοτέρων προσώπων τῆς ἱστορίας τῶν ἡγεμόνων τῆς Αἰγύπτου. Ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον ἐν ἡλικίᾳ 11 ἐτῶν, κατείχετο ὑπὸ μεγαλομανίας καὶ ὡς νέος Νέρων ἔθετο πῦρ εἰς τὴν κατοικίαν του· κατὰ δὲ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ἐφαντάσθη ἑαυτὸν ὡς θεὸν καὶ ἀπῄτησε νὰ λατρεύεται παρὰ τῶν ὑπηκόων του. Ἡ δὲ τῶν Δρούζων αἵρεσις, ἀριθμοῦσα ἔτι σήμερον περὶ τὰς διακοσίας χιλιάδας ὀπαδῶν ἐν Συρίᾳ, θεωρεῖ τὸν Χακὶμ, ὡς ἐνσάρκωσιν τοῦ Ὑψίστου, φρονοῦσα, ὅτι ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῆς γῆς, ὅπως ἐπανέλθῃ μίαν ἡμέραν καὶ δοξασθῇ ὑφ' ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Ἡ δυναστεία αὕτη τῶν Φατιμιτῶν ἔσχεν εἰσέτι ὀκτὼ ἡγεμόνας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Χακὶμ, μέχρι τοῦ πρίγκιπος Ἀδίδ, ὅτε ὁ διάσημος Σαλαδῖνος [1], υἱὸς τοῦ Ἀϊ-

(1) Περὶ τοῦ πολυφήμου τούτου Σαλαδίνου, ἰδοὺ τὶ λέγει ἡ ἡμετέρα ἱστορία. «Ἦτο μωαμεθανὸς ἥρως τῆς πρώτης σταυροφορίας, υἱὸς Ἀϊούβου καὶ ἀνεψιὸς Χέρειου, ἀρχιστρατήγου τοῦ Χαλίφου Νουρεδίνου, ὅστις τὸν Σαλαδῖνον ἐκδιαιτηθέντα

οὐδ ἐπὶ κεφαλῆς συριακοῦ στρατοῦ, κατέλαβε τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ὀνομασθεὶς Σουλτάνος αὐτῆς καὶ ἱδρύσας τὴν δυναστείαν τῶν Ἀϊουβιδῶν.

Ὁ Σαλαδῖνος ὑπῆρξε ταυτοχρόνως γενναῖος πολεμάρχης ὡς καὶ εὐθὺς καὶ φιλελεύθερος πρίγκηψ. Ἠγαπήθη δὲ παρὰ τοῦ λαοῦ του, καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἅπαντες τῆς Δύσεως, μολονότι ἄσπονδοι ἐχθροί του, τὸν ἐξετίμων δεόντως. Ὁ Σαλαδῖνος οὗτος ἔκτισε τὴν δεσπόζουσαν τοῦ Καΐρου ἀκρόπολιν, ὡς καὶ τὰ περιξ τῆς πόλεως τείχη. Ὁ δὲ ὑπουργὸς αὐτοῦ Καρακούσχ, ὅστις διηύθυνε τὰ δημόσια ἔργα ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ κυρίου του, κατέστρεψε τὰς μικρὰς πυραμίδας τῆς Γίζης, ὡς καὶ τὴν τρίτην, τὴν μεγάλην, τὴν τοῦ Μικερίνου, πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐν αὐτοῖς ὀγκολίθων καὶ ἀποπεράτωσιν τῆς ἀκροπόλεως τοῦ Καΐρου, ἥτις μόλις ἀπετελέσθη ὑπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Μέλικ-ελ-Κάμιλ, ἀνεψιοῦ τοῦ Σαλαδίνου. Ἡ ἀκρόπολις αὕτη ἀποτελεῖ μικρὰν πόλιν, διῃρημένην εἰς τρία συνεχῆ καὶ διάφορα διαμερίσματα, περιβαλλόμενα ἕκαστον ἀπὸ τείχη καὶ πύργους ὀδοντοειδῶς. Ὁ Σαλαδῖνος εἶχε κτίσει ἐν τῷ φρουρίῳ τούτῳ καὶ ἀνάκτορον δι' ἑαυτὸν, συνεχόμενον πρὸς τζαμίον, ὅπερ ἐχρησίμευσεν ἔκτοτε ὡς κατοικία τῶν σουλτάνων μαμελούκων [2] καὶ βραδύτερον τῶν τούρκων πασσάδων, τὸ ὁποῖον ὅμως δυστυχῶς τὴν σήμερον δὲν ὑπάρχει πλέον. Τὸ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον τοῦ ἀνακτόρου τούτου ἦτον, ὅτι περιεῖχεν εὐρυτάτην τετραγωνικὴν αἴθουσαν, στηριζομένην ἐπὶ 32 στηλῶν, ἐκ ροδινοῦ γρανίτου, ἀφαιρεθεισῶν ἐξ ἀρχαίων ἑλληνικῶν καὶ ρωμαϊκῶν ναῶν καὶ στεφθεισῶν ἐξ ἀναλόγων φαραωνικῶν κιονοκράνων, κομισθέντων ἐκ τῶν λειψάνων τῆς ἀρχαίας Μέμφιδος καὶ ἐπεξεργασθέντων κατὰ τὸν ἀραβικὸν ρυθμόν. Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο τοῦ Σαλαδίνου κατεστράφη τῷ 1829, ἵνα εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ ἀνε-

Η ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ ΠΑΡΑ ΤΟ ΚΑΪΡΟΝ ΓΕΦΥΡΑ

γείρωσι τζαμίον. Ἡ ἀκρόπολις αὕτη τανῦν καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν ἄγγλων, χρησιμεύει ὡς στρατὼν αὐτῶν καὶ ἀποθῆκαι ὑλικοῦ πολέμου καὶ γραφεῖα, στησάντων καὶ τὸ βαρὺ πυροβολικὸν αὐτῶν, διὰ πᾶσαν πολεμικὴν περίστασιν!

Ἐν τῇ ἀκροπόλει ταύτῃ ὑπάρχουν τανῦν ἀξιοσημείωτα κειμήλια· καὶ ἄξια πολλῆς προσοχῆς καὶ μελέτης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸ τζαμίον, διατηρούμενον ἐν πολλῇ καλῇ καταστάσει καὶ τὸ λεγόμενον φρέαρ τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ, λελαξευμένον καθέτως ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐν ᾧ κατέρχεταί τις διὰ σπειροειδοῦς διόδου, περὶ τὸ φρέαρ. Περὶ τοῦ φρέατος τούτου δὲν ὑπάρχουσι σαφεῖς πληροφορίαι, ὡς εἰκάζεται δὲ ἡ περὶ Ἰωσὴφ τοῦ Παγκάλου πρόκειται, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποίου ἴσως νὰ κατεσκευάσθη καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐδόθη τὸ ὄνομα ἢ περὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωσὴφ ἐλθόντος μετὰ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Ἰησοῦ παιδίου εἰς Κάϊρον καὶ κρυβέντων ἐκεῖ, φεύγοντες τὸν διωγμὸν τοῦ Ἡρώδου, διὸ καὶ ὠνομάσθη οὕτως. Ἐν τούτοις οἱ σύγχρονοι ἄραβες ἐπιμένουσι λέγοντες αὐτὸ «φρέαρ τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ», ὅπως καὶ ἐν Ματαρίᾳ καλοῦσι τὸ «δένδρον τῆς Παναγίας».

(ἕπεται συνέχεια)

μὲν ἐν νεότητι, ὕστερον δὲ σπουδαῖον καὶ φιλόθεον γενόμενον καὶ ἐν λαμπρᾷ τῇ ἀλκῇ διαπρέψαντα, βεζίρην κατέστησε καὶ ἄνακτα νικηφόρον προσεῖπε. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Νουρεδίνου, ὁ Σαλαδῖνος παρὰ τὰ δίκαια τοῦ ἐπιζῶντος χαλιφίδου τὸ βασιλικὸν σκῆπτρον ἁρπάσας, ὑπέταξεν Αἴγυπτον, Συρίαν, Ἀραβίαν, Μεσοποταμίαν τε καὶ Περσίαν, καὶ νέας διαδοχῆς, τῆς τῶν Ἀϊουβιδῶν, γενάρχης ἐγένετο. Στρατεύσας δὲ κατὰ τῶν χριστιανῶν καὶ περὶ μὲν Ἀσκέλωνα νικηθείς, περὶ δὲ Τιβεριάδα νικήσας, τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐκυρίευσεν. Ἐντεῦθεν ἡ τρίτη σταυροφορία, καθ' ἣν ὁ Σαλαδῖνος πολλάκις νικηφορήσας, τῷ 1193 τὸν βίον κατέλυσεν, ὑπὸ μὲν τῶν χριστιανῶν θαυμαζόμενος, ὑπὸ δὲ μωαμεθανῶν ὡς «Βασιλεὺς καὶ ἀγαθὸς κρατερὸς καὶ αἰχμητὴς» γνησίως θρηνούμενος.

(2) Μαμελοῦκος, (ἀραβ. λέξις, = δοῦλος, ἀνδράποδον) στρατεύμα ἀπὸ χρόνων τοῦ Gengis-Khan, συγκείμενον ἐξ αἰχμαλώτων, ὅσους ἐλάμβανον οἱ Μογγόλοι, οἱ δὲ Σουλτάνοι τῆς Αἰγύπτου ἠγόρασαν τῷ 1230. Ἀλλὰ τῷ 1254 ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Νουρεδῖνος-ἀλῆς ἀνηγορεύθη Σουλτᾶνος. Ἔκτοτε δὲ ἡ Αἴγυπτος ἐκυβερνήθη ὑπὸ τῶν Μαμελούκων μέχρι τοῦ 1517, ὅτε ὁ Σελὶμ Σουλτᾶνος τῶν ὀθωμανῶν, ἀφελὼν τὴν ὑπερτάτην ἀρχήν, ἀφῆκεν αὐτοῖς τὴν διοίκησιν μόνον τῶν ἐπαρχιῶν, προεξάρχοντος Σατράπου τῆς ὑψηλῆς Πύλης. Ἀλλὰ τῷ 1811 ὁ Μεχμὲτ Ἀλῆς συναθροίσας αὐτούς, ὡς ἐπ' ἐκστρατείαν τινά, ἀπέκτεινε πολλούς.

Η ΗΧΩ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΣΠΑΣΜΟΙ

Ἄνηρος, πλουσιώτατος καὶ ὑπέργηρως, ὁ κ. Βερλιέρος, πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἔζη ἐν Νορμανδίᾳ μετὰ τῶν τριῶν θυγατέρων του, ἐντὸς κομψοῦ ἀγροκηπίου, βρύθοντος ἴων καὶ ρόδων λευκῶν. Ὁ Διδιέρος ὁ βαπτιστικός του καὶ συνάμα συνέταιρός του, εἶχεν ἀναλάβει τὰς ὑποθέσεις του ἐν Παρισίοις καὶ διηύθυνεν τὸν παραγγελιοδοχικόν του οἶκον μετὰ πολλῆς πρωτοβουλίας καὶ ἱκανότητος.

Ὁ γέρων ἠδύνατο ἄρα ν' ἀπολαμβάνῃ ἀνέτως καὶ ἀσφαλῶς τὸ τέλος τῆς ὑπάρξεώς του ἣν διῆλθεν ἐν ἀπολύτῳ ἐργασίᾳ συνέσει καὶ εἰρήνῃ. Καὶ αἱ δύο πρεσβύτεραι θυγατέρες του, ἡ Καμηλία καὶ ἡ Φαβιέννη ἦσαν ὡραῖαι, ἀλλὰ κάπως φιλάρεσκοι, ἀπερίσκεπτοι καὶ ὀλίγον κενόδοξοι. Ἡ δὲ Ἑρμανσία, ἡ νεωτέρα, ἦτον ὡραία μὲν, ἀλλὰ δειλή, μετριόφρων καὶ συνεσταλμένη.

— Ἀγαπητά μου τέκνα, ταῖς ἔλεγεν συχνάκις ὁ γέρων Βερλιέρος, εἶμαι εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ θανάτου, ἐνῷ σεῖς εἶσθε εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἀγάπης καὶ θὰ σᾶς ἔλθῃ ταὐτοχρόνως καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ θλίψις. Ὥστε, νὰ σκέπτεσθε πάντοτε τὸν σύζυγόν σας . . . καὶ κάποτε καὶ τὸν πατέρα σας. Καὶ ὅταν ἐν τῇ ἀτυχίᾳ σας, εὑρῆτε μικράν τινα εὐκαιρίαν, ὑποσχεθῆτε μοι νὰ ἔρχησθε κάποτε νὰ προσευχήσθε ἐπὶ τοῦ τάφου μου.

Ἡ Ἑρμανσία ἀπήντησεν ἀμέσως ἐν τῇ ἁπλότητί της:

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, πάτερ μου.

Ἐνῷ ἡ Φαβιέννη καὶ ἡ Καμηλία διεμαρτύροντο ζωηρῶς καὶ ἀποτόμως οὕτω:

— Ὦ! πάντοτε μὲ τὰς λυπηράς σας σκέψεις! Ἔχετε τόσον καλὴν θέαν! Θὰ ζήσετε περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸν ἔτη. Καὶ ἀντὶ νὰ μᾶς ὁμιλῆτε περὶ τοῦ θανάτου σας, δὲν εἶνε προτιμώτερον νὰ μᾶς λέγετε περὶ τῶν μελλόντων συζύγων μας;

Αἴ, πόσον φαιδρότερον θὰ ἦτο τοῦτο!

— Περὶ τῶν συζύγων σας! ἐπανελάμβανεν ὁ γέρων μειδιῶν, ἐλπίζω, ὅτι γνωρίζω ἐξ αὐτῶν τοὐλάχιστον ἕνα, τὸν Διδιέρον. Ἡ μεγίστη τῶν εὐχῶν μου καὶ ἡ μεγίστη τῶν ἐπιθυμιῶν του εἶναι, ὅπως μία ἀπὸ σᾶς γίνῃ ἡμέραν τινὰ σύζυγός του. Ποία ὅμως ἐκ τῶν τριῶν; Ἀγνοῶ· τοῦτο θὰ εἶναι ὑπόθεσις ἰδική σας καὶ τοῦ Δεδιέρου.

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἐγνώριζον πρὸ πολλοῦ τὸ σχέδιον τοῦ πατρός των καὶ τοῦ νέου συνεταίρου· ἀλλ' ἀφοῦ ὁ κ. Βερλιέρος τὸ ἐπανέλαβε καὶ πάλιν, αὗται δὲν διεμαρτυρήθησαν πλέον, διότι δὲν τοῖς ἐφαίνετο δυσάρεστον ν' ἀκούωσι ἐπαναλαμβανόμενον τὸ ὄνομα τοῦ ὡραίου τούτου βαπτιστικοῦ, ὅστις ἄλλως τε ταῖς εἶχεν ἀφήσει γλυκεῖαν ἀνάμνησιν τὸ πάλαι, ὡς συμμαθητὴς κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν μαθημάτων, καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὡς εὐγενὴς καὶ κομψοπρεπὴς σύντροφος.

Ἡ Καμηλία, ἡ Φαβιέννη καὶ ἡ Ἑρμανσία εἶχον στερηθῆ τοῦ πατρός των πρὸ ἓξ μηνῶν. Ὁ Διδιέρος εὑρισκόμενος ἐν Βραζιλίᾳ, καθ' ὃν χρόνον ἀπεβίωσεν ὁ γέρων προστάτης του, ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὰς ὑποθέσεις του καὶ ἄφησε νὰ παρέλθῃ ὁ χρόνος τοῦ πένθους, ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσίν του εἰς τὸ ἀνθισμένον ἀγροκήπιον τῶν ἴων καὶ τῶν νέων ρόδων. Ἀναμφιβόλως ἡ ἐκλογὴ τῆς μνηστῆς του ἦτο ὡρισμένη, εἴτε ἐκ συγκρίσεως τῶν ἀναμνήσεών του, εἴτε ἀπὸ ἀρχαίαν παιδικὴν προτίμησιν. Ἐν πάσει περιπτώσει, αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἠγνόουν τὴν προτιμηθεῖσαν, διότι οὐδεμίαν ὑπαινίττετο ἐν τῇ ἐπιστολῇ του. Τοῦτο μόνον, ἦτο σαφές, ὅτι κάτωθεν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολῆς, ὑπῆρχε τὸ ἑξῆς αἰνιγματικὸν ὑστερόγραφον:

— «Θὰ κάμω τὴν αἴτησίν μου διὰ τὸν γάμον, κατόπιν τῶν τριῶν ἀσπασμῶν τῆς ἀσμένου ὑποδοχῆς σας. Ἐλπίζω, δέ, ὅτι θὰ μὲ ἀσπασθῆτε ἐγκαρδίως, ὡς καὶ ἄλλοτε ἄνευ ὑποκρισίας, καθόσον ὁ ἀσπασμὸς οὗτος θὰ εἶνε διὰ μὲν τὴν μίαν ἀσπασμὸς συζύγου, διὰ δὲ τὰς ἄλλας ἀσπασμὸς ἀδελφοῦ.»

Ἂς φαντασθῇ τις ἐὰν τὸ αἴνιγμα τοῦτο συνετάραξε τὰς δεσποινίδας Βερλιέρου.

Ὁ Διδιέρος ἦτο νέος ἀξιοπρεπὴς καὶ ἑπομένως αἱ δεσποινίδες κατεδαπάνησαν πολλὰ, ὅπως φανῶσιν ἀρεσταὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὑποδοχῆς του.

Παράδοξον ὅμως πρᾶγμα! ἐνῷ κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ἡμέραν ἡ Καμηλία καὶ ἡ Φαβιέννη ἐνεδύοντο τὰ ὡραιότερα ἐνδύματά των, ἐστολίζοντο μὲ κοσμήματα καὶ διηυθέτουν τὰς κόμας των, περιαλείφουσαι τὰ χείλη των μὲ ἀρώματα, ὅπως προσφέρωσι τὸν εὐωδέστερον ἀσπασμόν, ἡ Ἑρμανσία ἔρριπτεν ἁπλῶς μέλαν τι ἐπανωφόριον ἐπὶ τῆς πενθίμου περιβολῆς της καὶ ἐπορεύετο πρὸς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κήπου, ἥτις ἔφερεν εἰς τὴν ὁδόν. Ἐσκέπτετο δὲ αὕτη:

— «Ἡ θλίψις καὶ ἡ χαρὰ θὰ σᾶς ἔλθῃ ταυτοχρόνως, ἔλεγεν ὁ δυστυχὴς πατήρ μου. Φεῦ! ἀκόμη δὲν ἐφάνη ἡ χαρὰ καὶ ἡ θλίψις ἀνεχώρησε! Καὶ ποία σκέπτεται ἤδη σήμερον νὰ ὑπάγῃ καὶ εἴπῃ ἐπὶ τοῦ μνημείου του τὴν προσευχὴν, ἣν μᾶς ἐζήτει τοσοῦτον ἐνδιαφερόντως;

Μελαγχολικὴ ὅλως ἐπορεύθη βραδέως πρὸς τὸ κοιμητήριον.

Ὁ Διδιέρος κατεχόμενος ὁμοίως ὑπὸ τῆς αὐτῆς σκέψεως καὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ υἱικῆς στοργῆς, ἐπεσκέφθη τὸν γέροντα προτοῦ ἐπισκεφθῇ τὰς νεάνιδας. Ἵστατο δὲ ἀκόμη ὄρθιος μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, ἐνώπιον τοῦ μνημείου τοῦ εὐεργέτου του, ὅταν θόρυβος βημάτων ἐντὸς τῆς σιωπηλῆς κατοικίας τῶν νεκρῶν τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ. Ἐντραπεὶς διὰ τὰ δάκρυά του, ἐκρύβη ὄπισθεν κυπαρίσσου, ὁπόθεν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ, χωρὶς νὰ φαίνεται. Ἡ δὲ Ἑρμανσία γονυπετεῖ ἐπὶ τῆς πενθίμου πλακός. Καὶ τότε ὁ Διδιέρος θαυμάζει ἐπί τινα στιγμὴν τὴν γλυκεῖαν αὐτῆς μορφὴν καὶ τὴν εἰλικρινῆ πρὸς τὸν πατέρα της ἀφοσίωσιν· χωρὶς δὲ νὰ διαταράξῃ ποσῶς τὴν θλιβερὰν της, σκέψιν, τὸν πόνον τῆς ἐνθέρμου προσευχῆς της ἀπέρχεται κρυφίως, φοβούμενος μήπως παρεξηγηθῇ ἡ παρουσία του ἐκεῖ.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Διδιέρος εἰσήρχετο ἐντὸς τοῦ κήπου τῆς ἐπαύλεως ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν φιλλήρων καὶ ἡ Καμηλία μετὰ τῆς Φαβιέννης ἐπροχώρησαν πρὸς αὐτὸν, ἀπαστράπτουσαι ἐκ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς πλουσίας ἐνδυμασίας των. Ἡ δὲ Ἑρμανσία τὰς ἠκολούθει συνετῶς μὲ τὴν πένθιμον ἐσθῆτα της.

Καὶ αἱ τρεῖς τὸν ἐχαιρέτησαν, τείνουσαι τὰς χεῖράς των· ἀλλὰ παρευθὺς ὁ νέος φαιδρῶς καὶ ἐπιδεξίως ἀπήντησε τοὺς ἀσπασμοὺς τῆς ὑποδοχῆς. Τότε ἡ Καμηλία ἐπλησίασε πρώτη, καὶ μειδιῶσα τῷ ἔτεινε τὰ μικρὰ χείλη της, περιβάλλοντα ὡραίους μαργαρώδεις ὀδόντας. Καὶ ὁ Διδιέρος ἀνέπνευσεν, ὡς ἀναπνέει τις ἄνθος λεπτόν, τοῦ ὁποίου ἀνοίγουσι τὰ πέταλα εἰς ἀποχρώσεις τρυφερὰς καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται ἄρωμα ἐλαφρόν, ὅπερ μεθύει πρὸς στιγμὴν καὶ κατόπιν διαλύει τὴν ζάλην.

Τότε ἡ Φαβιέννη κατὰ σειρὰν ἐπλησίασε ὅλως γελαστή, τῷ ἔτεινε τὸ στόμα της, μεγαλείτερον, ἀλλὰ καὶ ἀνοικτότερον, ὥστε εἰς τὴν λευκὴν λάμψιν τῶν ὀδόντων της ἐφάνησαν τὰ χείλη της ἐρυθρότερα.

Καὶ ἐφάνη εἰς τὸν Διδιέρον, ὅτι ἐρρόφα ἀπὸ ὥριμον καρπὸν ἡδύποτον, τερπνότατον, ἥδιστον!

Ἐκ τοῦ ἀσπασμοῦ τούτου ἠσθάνθη ἰσχυροτάτην μέθην, ἀλλ' ἐφήμερον.

Ἐν τούτοις μετὰ τὰς δύο ἀδελφάς, ἃς ἠσπάσθη, ἡ Ἑρμανσία δὲν ἐπλησίαζε. Τότε ὁ Διδιέρος μετέβη πρὸς αὐτὴν καὶ ἔκυψεν, ὅπως λάβῃ τὸν ἀσπασμόν.

Αὕτη ὠχροτάτη καὶ συγκεκινημένη, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔτι καθύγρους ἔχουσα ἐκ δακρύων, κατόπιν συγκινητικῆς ἀναμνήσεως, μόλις ἀφῆκε τὰ χείλη τοῦ νέου νὰ ἐγγίσωσι τὰ τρυφερὰ καὶ ἀθῶα αὐτῆς χείλη, ἅτινα εὐωδίαζον ἐξ αἰδοῦς καὶ δειλίας. Καὶ ἐκ τοῦ ἀσπασμοῦ τούτου ὁ Διδιέρος δὲν ἠσθάνθη, οὐδὲ τὴν λεπτὴν μέθην ἄνθους πλήρους εὐωδίας, οὐδὲ τὴν ἰσχυρὰν μέθην καρποῦ μὲ γεῦσιν· ἀλλ' ἠσθάνθη ἀπείρως ἐξαίρετον εὐχαρίστησιν, δροσίζουσαν τὸ φλογερὸν καὶ πυρέσσον ὑπὸ τῶν φιλημάτων τῶν ἄλλων στόμα του, εἰς τὴν δροσερότητα καὶ τὴν διαύγειαν πηγῆς διαυγεστάτης.

— Καὶ τότε ὁ Διδιέρος ταῖς λέγει:

— Σεῖς, Καμηλία καὶ Φαβιέννη, θὰ ἦσθε αἱ χαριέσταται ἀδελφαὶ τῶν ὁποίων θὰ εἶμαι ὁ προστάτης. Σὺ δὲ μικρὰ Ἑρμανσία, ἀγαπητὴ ψυχὴ εὐσεβοῦς μελαγχολίας καὶ ἀναμνήσεως πιστῆς, θὰ εἶσαι ἡ μετριόφρων σύζυγός μου, ἡ ἀξιαγάπητος, ἡ σεμνὴ συμβία μου, διότι ἐκ τῶν τριῶν ἀσπασμῶν, ὁ ἰδικός σου ἦτο δι' ἐμὲ ὁ γλυκύτατος καὶ ὁ ἄριστος· εἶχε τὸ εὐλογημένον ἄρωμα τῆς προσευχῆς.

Μίμησις **Θεόδοτος Μ. Φιλίππου**

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Τί βιάζεσαι νὰ ἐξέλθωμεν;
— Διὰ νὰ μὴ μείνωμεν τελευταῖοι!
— Καὶ οἱ τελευταῖοι δὲν ἐξέρχονται;

— Οὔφ! ἔξεχασέ τα αὐτά.
— Δι' αὐτὸ τὰ ἐπαναλαμβάνω.

— Σὺ διασκεδάζεις;
— Ὄχι, ἐγὼ σκέπτομαι τὰς ἀναμνήσεις.

Σύζυγος παρηγορούμενος διὰ τὴν ἀσχημίαν τῆς συζύγου του:
— Ἔτσι εἶναι πάντοτε, ἡ ὡραιότης παρέργεται!
— Ναί, ἀλλὰ ἡ ἀσχημία μένει.

Ἱερεὺς ἐξομολογῶν φιλάργυρον.
— Πρέπει νὰ διαθέσῃς τὰ ὑπάρχοντά σου διὰ νὰ ἐλαφρώσῃς τὴν ψυχήν σου. Ὁ χρυσὸς ἐπιβαρύνει τὴν συνείδησιν.
— Τὰ ἔκαμα ὅλα εἰς χαρτί, πάτερ μου.

— Ἀδέξιε, ἔχυσες τὸν ζωμὸν ἐπὶ τοῦ φορέματός μου, θὰ μείνουν κηλίδες.
— Μὴ φοβεῖσθε, Κύριε, εἶναι ὅλο νερό.

— Καὶ ὅταν διανεμηθῶσιν αἱ γαῖαι ἐξ ἴσου, τίς θὰ καλλιεργῇ τοὺς ἀγρούς;
— Ἁπλούστατον, διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἰσότης οἱ πλούσιοι θὰ λάβουν τὴν θέσιν τῶν γεωργῶν.

— Καὶ οἱ ὀφθαλμοί της;
— Δὲν λέγουσιν ἀπολύτως τίποτε.
— Καὶ τὸ στόμα της;
— Κρίμα νὰ μὴν ὁμοιάζῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τι θὰ πάρετε, Κύριε;
— Παγωτὸν κρέμα, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶμαι κρυωμένος πρόσθεσον καὶ ὀλίγον ζεστόν.

— Ὁ ἔρως εἶναι τυφλός. λέγει ὁ νέος.
— Ναί, ἀλλ' ὁ γάμος τοῦ ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπαντᾶ ἡ νέα.

Καὶ ὀλίγαι σκέψεις γεροντοκόρης.
— Ὁ ἔχων λιθίνην καρδίαν, πρέπει νὰ ἐγεννήθη εἰς λατομεῖον.
— Οἱ ὑψηλοὶ ἄνδρες εἶναι ἐλλειπεῖς, διότι ἔχουν τὸ περίσσευμα τῶν κοντῶν.
— Οἱ τυφλοὶ εἶναι εὐτυχέστεροι τῶν κωφῶν, διότι ἀκούουν τοὐλάχιστον, ἐνῷ οὗτοι μὴ ἀκούοντες, δὲν εἰδοποιοῦνται νὰ βλέπωσι.
— Οἱ γέροντες προφανῶς διαφέρουσιν ἀπὸ τὰς γραίας, καθόσον οἱ πρῶτοι περιφρονοῦσιν ἀδιστάκτως τὰς ὁμηλίκους των.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὁ δικηγόρος. Πρέπει νὰ τὰ γνωρίζω ὅλα, διὰ νὰ σὲ ὑπερασπισθῶ καλῶς. Δὲν ἔχεις ἄλλο νὰ μοῦ εἴπῃς;
Ὁ ὑπόδικος. Ὄχι, ὅλα σᾶς τὰ εἶπα, ἐκτὸς τοῦ μέρους, ὅπου ἔκρυψα τὰ χρήματα. Αὐτό, βέβαια, δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ εἴπω.

Μεταξὺ ἑνὸς Κυρίου καὶ μιᾶς Κυρίας.
Ἡ Κυρία. Καὶ εἶσθε ἄγαμος, Κύριε;
Ὁ Κύριος Μάλιστα, Κυρία.
Ἡ Κυρία. (Νομίζουσα, ὅτι εἶχε ποτὲ συζευχθῆ). Καὶ ἀπὸ πότε εἶσθε ἄγαμος;
Ὁ Κύριος. Ἐκ γενετῆς, φεῦ! Κυρία.

Ἐν ταξειδίῳ;
— Εἶσθε ἐξ Ἑλλάδος, Κύριε;
— Ὄχι, ἐκ Τουρκίας (καθ' ἑαυτόν).
Καὶ ἐν τούτοις ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ἑλλάδος.

Παραδόξως ἐκαλοῦντο ὡς οἱ προπάτορές μας ἐκ τῆς πολλῆς των ἀγάπης.

Ἡ Σύζυγος (χαριεντιζομένη). Ἀδάμ, θὰ μοῦ πάρῃς ἕνα φόρεμα;
Ὁ Σύζυγος. Ὄχι, Εὔα μου, εἶνε περιττόν.
Ἡ Σύζυγος. Καὶ διατί, Ἀδάμ μου;
Ὁ Σύζυγος. Ἐντροπή, κρίμα ὅπου σὲ λέγω καὶ Εὔα. Ἄμ' ἐκείνη μάλιστα ἦτον ἐντελῶς γυμνή.

Μεταξὺ συζύγων.
— Περίεργον! δὲν καταλαμβάνεις ὅ,τι λέγεις. Ἐν τούτοις, ἀγαπητή μου, δὲν ὁμοιάζεις οὔτε διὰ ἥμισυ ζῶον;
— Πῶς; διὰ ἥμισυ εἶμαι, ἀφοῦ ὁμοῦ κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἀποτελοῦμεν ἕνα ὁλόκληρον.

Πάππος τις διηγεῖτο ἀνέκδοτον τῆς νεανικῆς ἐποχῆς του, ἐν τι συναναστρεφθῆ, ὅτε μικρὸς τῆς Κύριος παρεμβαίνων, τῷ διαμφισβητεῖ τὴν ἀκρίβειαν.
— Τότε λάβε τὴν θέσιν μου, τῷ ἀπαντᾷ ὁ γέρων, χαριτολογῶν, προτιμῶ νὰ εἶμαι νέος καὶ ἃς ἔλεγον καὶ ψεύδη.

Ὡμίλουν ἐσχάτως ἔν τινι ὁμηγύρει περὶ τῆς Μεγάλης ἠθοποιοῦ, Σάρρας-Βερνάρ.
— Εἶνε ἀξιοπρεπής, ἐπιβλητική, θαυμασία, ἀμίμητος, μοναδική εἰς τὴν ἐποχήν μας καὶ τρομερὰ ἐν τῇ σκηνῇ, ἔλεγέ τις.
— Καὶ ἀποτρόπαιος, θηρίον ἀνύπαρκτον, προσέθηκέ τις, διότι ἀπομιμεῖται τόσον ἀγρίως τὰ πάθη!

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Δύο στρατιωτικοὶ ἀπόμαχοι διηγοῦνται τὰ ἄθλα καὶ κατορθώματά των λίαν ὑπεροπτικῶς, ὡς πάντοτε.
— Λοιπὸν ἡ βόμβα, ἔπεσεν ἐπάνω σου, εἶπες, ἠρώτησεν ὁ εἷς.
— Ναί, ἀπαντᾷ ὁ ἕτερος, σὰν βουβάλι καὶ κολλᾷ μεταξὺ τῶν δύο ποδῶν μου. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ ἐκείνου τοῦ φοβεροῦ κρότου τῶν ὁμοβροντιῶν τῶν πυροβόλων καὶ τηλεβόλων καὶ τῆς βροχῆς τῶν ἑκατομμυρίων σφαιρῶν, αἵτινες διήρχοντο

ἄνωθι, κάτωθι, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἡμῶν, λαμβάνω τὴν μεταξὺ τῶν ποδῶν μου βόμβαν, τὴν θέτω ἐπ' ὤμου καὶ τὴν μεταφέρω εἰς τὸ νοσοκομεῖον.
— Τὴν σφαῖραν; δὲν ἔκαιε; δὲν σ' ἐπλήγωσε, δὲν ἐπόνεσες;
— Ὄχι! ποσῶς. Αἱ μεγάλαι πληγαί, φίλε μου, εἶναι... βωβαί!

★

Δικηγόρον τινὰ συνηγοροῦντα πλέον τῆς ὥρας ὑπὲρ τοῦ πελάτου του, διακόπτει τέλος ὁ πρόεδρος, ἀπαυδήσας νὰ τὸν ἀκούῃ.
— Δὲν αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκην, κύριε δικηγόρε, ν' ἀναπαυθῆτε ὀλίγον; τῷ λέγει.

★

Ἑλληνικὴ ἐθιμοτυπία.
Ὁπόταν ἐν τῇ τραπέζῃ νεανίας τις θραύσῃ κύπελόν τι ἢ πινάκιον.
— Τί ἀδέξιος! ψιθυρίζομεν.
Ὁπόταν δὲ νεᾶνις θραύσῃ τι:
— Τί εὐτυχία! εἶναι καλὸς οἰωνός! ἀνακράζομεν!

ΠΑΡΑΒΟΛΗ

ΑΓΑΠΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΖΥΓΟΝ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Καρίας Μαύσωλος ἄγαν φιλοχρήματος καὶ ἄπληστος ὢν πρὸς τὸ θησαυρίζειν, ἀπέκτησε μυθώδη πλούτη. Ἡ δὲ σύζυγος αὐτοῦ Ἀρτεμισία μετὰ θάνατον θέλουσα νὰ δείξῃ τὴν μεγάλην πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην, τὰ μὲν ὀστᾶ συλλέξασα ἐποίησε κόνιν, ἣν ἀναμίξασα μετ' ἀρωμάτων, κατέπιεν, ἵνα μὴ ᾖ ἀπρόσκεχωρισμένη τοῦ συζύγου της· ἵνα δὲ καταστήσῃ αἰωνίαν τὴν μνήμην του, τοὺς θυσαυροὺς αὐτοῦ μετεχειρίσθη πρὸς οἰκοδομὴν μεγαλοπρεποῦς τάφου, τοῦ περιφήμου Μαυσωλείου, μεταξὺ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου καταταχθέντος.

Τοιαῦτα παραδείγματα τὴν σήμερον ὅμως σπανίζουσι, διότι συνήθως ἡ γυνὴ ἀντὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὴν φήμην καὶ τὰ πλούτη τοῦ συζύγου της πρὸς δόξαν καὶ μνήμην ἀμφοτέρων, ποιεῖ χρῆσιν αὐτῶν πρῶς θεραπείαν τῶν ἑαυτῆς κοσμικῶν... ὀρέξεων καὶ πρὸς νέον εὐτυχέστερον ἔτι ... γάμον!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΝΗΝ

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

Τόσο πολὺ ἠγάπα τὴν Ἑλένην κ' ἦτο δειλὸς [στὸν ἔρωτά τ' ὁ τάλας.
Πῶς νὰ τῆς πῇ πῶς ἡ ψυχή του βγαίνει,
πῶς ὑποφέρει καὶ τόσας λύπας ἄλλας,
μεγάλον τέχνασμα βρίσκει κι' αὐτὸς μιὰ 'μέρα:
Τρέχει κτυπᾷ στὸ σπῆτι τῆς Ἑλένης
Τότε σὰν ἴδε ὁλύχρυσον ἀστέρα,
εἶδε τὸ πρόσωπον τῆς θείας τ' ἐρωμένης.

—

«Φωτιά!» φωνάζει, κυρά! κτυπᾷ τὴν θύρα.
«Σὲ ἀγαπῶ» τώρα, θὰ τῆς φωνάξω
Ἄ, θὰ τὴν 'δῶ, ἂν βοηθήσῃ ἡ μοῖρα,
γιατί γι' ἀγάπη της πιστεύω πῶς θὰ σκάσω.

—

Ποῦ εἶναι, κύριε... φωτιά; λέγει, ἡ Ἑλένη,
καὶ κεῖνος βάνει τὸ χέρι του στὸ στῆθος,
«Μέσα 'δῶ, φῶς μου, φωτιὰ εἶν' ἀναμμένη
ἐδῶ γιὰ σένα καὶ τῆς καρδιᾶς μου ὁ κτῦπος.
καὶ ἂν Ἑλένη μου ἐπιθυμῇς νὰ σβύσῃς,
ὅλας τὰς φλόγας τοῦ στῆθους ποῦ κτυπῶ,
ἀγάπησέ με καὶ ἔλα μὲ μένα νὰ ζήσης».
Κ' ἡ Ἑλένη εἶπε, «Καὶ 'γὼ σὲ ἀγαπῶ».

Βραΐλα 2 Ἀπριλίου 1901.

Ἰω. Α. Παρίσης

HOTEL
PENSION ANTONIO
HELOUAN
près le Caire (Egypte)
Expressement amenage pour familles—Bonne cave—Service rigoureux.—Lumiere nouveau systéme. Sonnerie dans toutes les chambres. Installation sanitaire—Telephone etc.

THE CAIRO CIGARETTE C°
DJELLAL PASHA'S BUILDINGS
Tewfikieh—Cairo
Ὁ μέγας οὗτος ἐμπορικὸς οἶκος, ὡς ἐκ τῆς ἐξαιρετικῆς ποιότητος τῶν σιγαρέτων τιου ἀπέκτησεν εἰς ὀλίγιστον χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του μεγάλην πελατείαν εἰς τὰς μεγαλειτέρας πόλεις τῆς Εὐρώπης.
Ποιότης ἀρίστη.—Τιμαὶ μέτριαι.
Ἐκτέλεσις παραγγελιῶν ἀκριβεστάτη.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

ΠΡΩΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΟΥ Α'. ΤΑΞΕΩΣ ΠΑΡΑ ΤΗι ΔΙΕΘΝΕι ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗι ΕΠΙΤΡΟΠΗι

(συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Σημεῖα διαρκείας. Παῦσις.

Παύσεις ἢ κενοὶ χρόνοι κατὰ τοὺς ἀρχαίους ὀνομάζονται σημεῖά τινα, δεικνύοντα στιγμιαίαν διακοπὴν τοῦ τόνου. Δι' ἕκαστον δὲ φθογγόσημον ὑπάρχει καὶ ἰδιαιτέρα παῦσις. Τὸ σημεῖον ▬ εἶναι ἡ ἰσοδύναμος τοῦ μακροῦ παῦσις. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι τίθεται πάντοτε κάτωθεν τῆς γραμμῆς. Τὸ σημεῖον ━ εἶναι ἡ ἰσοδύναμος τοῦ ἡμιμάκρου παῦσις· τίθεται δὲ πάντοτε ἄνωθεν τῆς γραμμῆς. Τὸ σημεῖον 𝄾 εἶναι ἰσοδύναμος τοῦ βραχέως παῦσις, σημειωτέον δ' ὅτι ἡ κεφαλή του τίθεται πάντοτε πρὸς τὰ δεξιά. Τὸ σημεῖον 𝄿 εἶναι ἡ ἰσοδύναμος τοῦ χρώματος παῦσις ἡ δὲ κεφαλή του τίθεται πάντοτε πρὸς ἀριστερά. Τὸ σημεῖον 𝄿 εἶναι ἡ ἰσοδύναμος τοῦ διχρώματος παῦσις, τὸ σημεῖον 𝄿 ἡ ἰσοδύναμος τοῦ τριχρώματος παῦσις καὶ τὸ σημεῖον 𝄿 ἡ τοῦ τετραχρώματος ἰσοδύναμος παῦσις.

Σημεῖα διαρκείας. Στιγμὴ αὐξήσεως. Σύζευξις.

Στιγμὴ τιθεμένη κατόπιν φθογγοσήμου τινός, αὐξάνει τὴν ἀξίαν αὐτοῦ κατὰ τὸ ἥμισυ.

Τὸ ἐστιγμένον μακρὸν (𝅝.) ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓν μακρὸν καὶ ἥμισυ ἢ μὲ τρία ἡμίμακρα, ἤτοι: (𝅝. = 𝅗𝅥 𝅗𝅥 𝅗𝅥).

Ἡμίμακρον ἐστιγμένον 𝅗𝅥. ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓν ἡμίμακρον καὶ ἥμισυ ἢ μὲ τρία βραχέα, ἤτοι: (𝅗𝅥. = 𝅗𝅥 𝅗𝅥 𝅗𝅥).

Βραχὺ ἐστιγμένον (♩.) ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓν βραχὺ καὶ ἥμισυ ἢ μὲ τρία χρώματα, π. χ. (♩. = ♩♩♩).

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον αὐξάνουσι καὶ τὰ ἐπίλοιπα φθογγόσημα.

Καὶ μετὰ τὰς παύσεις πρὸς αὔξησιν τῆς ἀξίας αὐτῶν, θέτομεν πολλάκις τὴν στιγμήν· τότε δὲ συμβαίνει, ὅ,τι καὶ εἰς τὰ φθογγόσημα, δηλαδὴ ἡ ἀξία αὐτῶν αὐξάνεται κατὰ τὸ ἥμισυ.

Παράδειγμα.

Ἐστιγμένη παῦσις 𝄾. ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰς ἑξῆς παύσεις 𝄿 𝄾.

Κατόπιν ἐστιγμένου φθογγοσήμου ἢ παύσεως δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν καὶ δευτέραν στιγμὴν· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ τελευταία στιγμὴ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἥμισυ τῆς προηγουμένης στιγμῆς.

Παράδειγμα.

Ἡμίμακρον παρακολουθούμενον ὑπὸ δύο στιγμῶν (𝅗𝅥..) ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓν ἡμίμακρον, ἓν βραχὺ καὶ ἓν χρῶμα (𝅗𝅥♩♪). Παῦσις συνοδευομένη ὑπὸ δύο στιγμῶν (𝄾..) ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰς ἑξῆς παύσεις (𝄿𝄾𝄿).

Ὀνομάζομεν σύζευξιν τὴν ἕνωσιν δύο ἢ καὶ περισσοτέρων φθογγοσήμων, διά τινος γραμμῆς.

Παράδειγμα. (𝅗𝅥𝅗𝅥) ἰσοδυναμεῖ μὲ (𝅗𝅥.).

Ὀνομάζομεν ἐν τῇ μουσικῇ τριόλιον, ἄθροισμα τριῶν ἴσων φθογγοσήμων, ἅτινα ἐκτελοῦνται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀκριβῶς καὶ δύο κοινὰ φθογγόσημα τῆς αὐτῆς φύσεως.

Ἵνα εὐκολώτερον γνωρίζωμεν τὰ τριόλια, θέτομεν ἄνωθεν αὐτῶν τὸν ἀριθμὸν 3.

Παράδειγμα. (♩³♩) ἰσοδυναμεῖ μὲ ♩♩ ἢ μὲ 𝅗𝅥♩).

Ἔχομεν πρὸς τούτοις καὶ τὰ σύνθετα λεγόμενα τριόλια, ἄθροισμα ἓξ ἴσων φθογγοσήμων, ἅτινα ἰσοδυναμοῦν μὲ τέσσαρα φθογγόσημα τῆς αὐτῆς φύσεως, διακρίνονται δὲ ταῦτα, ὡς φέροντα ἄνωθεν τὸν ἀριθμὸν 6.

Παράδειγμα. (♩♩♩⁶♩♩♩ ἰσοδυναμεῖ ♩♩♩♩ ἢ ♩♩).

Περὶ ρυθμοῦ.

Ὀνομάζομεν ἐν τῇ μουσικῇ ρυθμικὸν πόδα, τὴν εἰς μικρὰ μέρη ἴσης ἀξίας ὑποδιαίρεσιν ὁλοκλήρου τινὸς μέρους, σχηματίζομεν δὲ τούτους διὰ τῶν ρυθμικῶν σειρῶν ἢ γραμμῶν, ἃς φέρομεν καθέτως ἐπὶ τοῦ μουσικοῦ πενταγράμμου.

Ἕκαστος ποῦς περιλαμβάνει ποσότητα φθογγοσήμων ἢ παύσεων ἴσης ἀξίας. Π. χ. ἐὰν τὸ ὅλον ρυθμικοῦ ποδὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ μακροῦ τινός, ἕκαστος τότε ρυθμικὸς ποῦς θὰ περιλαμβάνῃ τὴν ἀξίαν ταύτην, παριστανομένην ὅμως ὑπὸ τῶν διαφόρων ἰσοδυνάμων γνωστῶν ἡμῖν μορφῶν τῶν φθογγοσήμων.

Παράδειγμα.

Μακρὸν

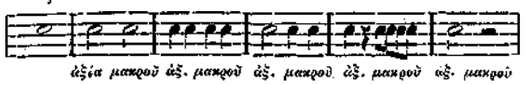

ἀξία μακροῦ ἀξ. μακροῦ ἀξ. μακροῦ ἀξ. μακροῦ ἀξ. μακροῦ

Περὶ ρυθμικοῦ χρόνου.

Ἕκαστον ρυθμικὸν μέρος ὑποδιαιρεῖται εἰς μέρη ἴσα, ἅτινα ὀνομάζομεν χρόνους.

Ἐκ τῶν ρυθμικῶν δὲ ποδῶν ἄλλους μὲν διαιροῦμεν εἰς δύο χρόνους, ἄλλους εἰς τρεῖς καὶ ἄλλους εἰς τέσσαρας.

Ὁ πρῶτος χρόνος ἑκάστου ρυθμικοῦ ποδὸς εἶναι ὁ ἰσχυρότερος, καλεῖται δὲ οὗτος θέσις, ὁ δὲ δεύτερος ἄρσις.

Παραδείγματα.

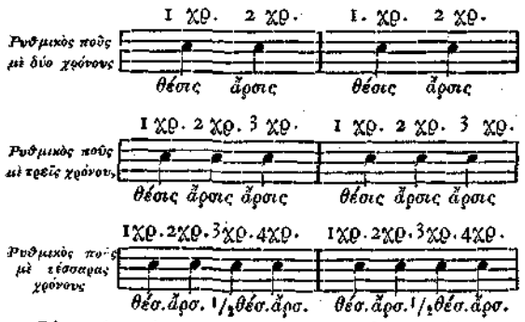

Φθογγόσημόν τι μεμοιρασμένον εἰς χρόνον τινὰ ἰσχυρότερον ἄλλου ἢ ἐξ οὗ ἄρχεται, ἀποτελεῖ τὴν λεγομένην συγκοπήν.

Παράδειγμα.

φθογγόσημον συγκεκομμένον

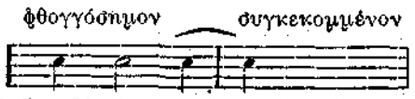

Τὰ ἄνω δύο βραχέα, ἅτινα εἰσὶν ἡνωμένα διὰ μιᾶς γραμμῆς, ἰσοδυναμοῦν μὲ ἓν ἡμίμακρον.

Ἁπλοῦς καὶ σύνθετος ρυθμικὸς ποῦς.

Δεῖκται.

Τοὺς ρυθμικοὺς πόδας διαιροῦμεν εἰς ἁπλοῦς καὶ συνθέτους. Ὁ ποῦς ὀνομάζεται ἁπλοῦς, ὅταν σχηματίζεται ὑπὸ ἀξίας ἁπλοῦ τινος φθογγοσήμου, μακροῦ, ἡμιμάκρου, βραχέος ἢ χρώματος.

Παράδειγμα.

Πόδες ἁπλοῖ ἐκ δύο χρόνων.

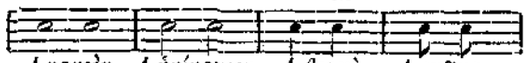

1 μακρὸν δι' ἕκαστ. χρόν. 1 ἡμίμακρον δι' ἕκαστ. χρόν. 1 βραχὺ δι' ἕκαστ. χρόν. 1 χρῶμα δι' ἕκαστ. χρόν.

Τὸν δὲ πόδα, τὸν σχηματιζόμενον ὑπ' ἀξίας ἐστιγμένου τινὸς φθογγοσήμου, μακροῦ, ἡμιμάκρου, βραχέος ἢ χρώματος ὀνομάζομεν σύνθετον.

Πόδες σύνθετοι ἐκ δύο χρόνων.

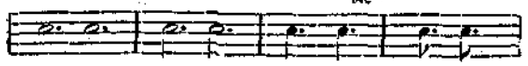

Δεικνύομεν τοὺς διαφόρους πόδας, θέτοντες ἐν ἀρχῇ παντὸς τεμαχίου μετὰ τὸ κλειδίον σημεῖον τι ἢ ἀριθμόν.

Ἐνταῦθα παραθέτομεν τοὺς συνηθεστέρους πόδας καὶ τὰ σημεῖα δι' ὧν δηλοῦμεν αὐτούς.

Δι' ἓν ρυθμικὸν ποδὰ δύο ἡμίμακρα.

Ἁπλοῖ πόδες ἐκ δύο χρόνων

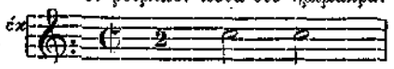

Ὁ χρόνος οὗτος ὀνομάζεται δύο τέταρτα. Δύο τέταρτα τοῦ μακροῦ, (δύο βραχέα) δι' ἕκαστον πόδα.

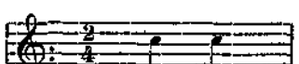

Ὁ χρόνος οὗτος ὀνομάζεται τρία τέταρτα. Τρία τέταρτα τοῦ μακροῦ, (τρία βραχέα) δι' ἕκαστον πόδα.

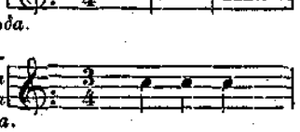

Ὁ χρόνος οὗτος ὀνομάζεται τρία ὄγδοα. Τρία ὄγδοα τοῦ μακροῦ, (τρία χρώματα) δι' ἕκαστον πόδα.

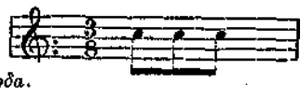

Ὁ χρόνος οὗτος ὀνομάζεται τέσσαρα τέταρτα. Τέσσαρα βραχέα δι' ἕκαστον πόδα.

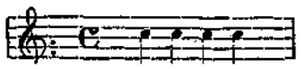

Διαστήματα, τόνος καὶ ἡμιτόνιον.

Σύνθετοι πόδες.

Ὁ χρόνος οὗτος ὀνομάζεται ἓξ ὄγδοα τοῦ μακροῦ, (ἓξ χρώματα) δι' ἕκαστον πόδα.

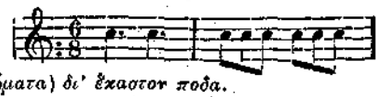

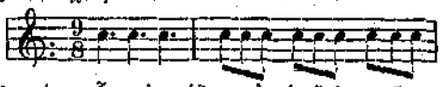

Ὁ χρόνος οὗτος ὀνομάζεται ἐννέα ὄγδοα τοῦ μακροῦ, (ἐννέα χρώματα) δι' ἕκαστον πόδα.

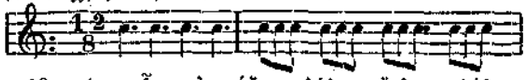

Ὁ χρόνος οὗτος ὀνομάζεται δώδεκα ὄγδοα. Δώδεκα ὄγδοα τοῦ μακροῦ, (δώδεκα χρώματα) δι' ἕκαστον πόδα.

Διὰ τῶν γνωστῶν παύσεων δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν καὶ τὴν παῦσιν ὁλοκλήρου ποδὸς ἐνίοτε καὶ συνθέτου. Ἐξαιροῦμεν κατὰ τὸ παρὸν τοὺς ἀσυνήθεις συνθέτους πόδας, ὧν ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὸ ἓν ἐστιγμένον μακρόν.

Ὀνομάζομεν ἐν τῇ μουσικῇ διαστήματα τοῦ πενταγράμμου, τοὺς τόνους, τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν κλίμακα αὐτοῦ.

Παράδειγμα.

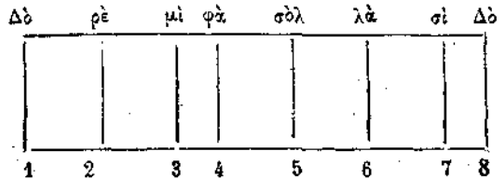

Ἐκ τῶν διαστημάτων τούτων τὰ μὲν εἰσὶ τέλειοι τόνοι, τὰ δὲ ἡμιτόνια.

Ὀνομάζομεν τέλειον τόνον τὸ διάστημα τὸ ἀποτελούμενον ἐκ δύο ἡμιτονίων, ὡς τὸ μεταξὺ τοῦ Δὸ καὶ Ρὲ, Ρὲ καὶ Μὶ, Φὰ καὶ σόλ.

Μόνον τὰ ἑξῆς δύο διαστήματα, τὸ μεταξὺ τοῦ Μὶ καὶ Φὰ, Σὶ καὶ Δὸ, ἀποτελοῦνται ἐξ ἡμιτονίων, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὸ ἄνω σχῆμα.

Ἡ διατονικὴ λοιπὸν κλίμαξ περιέχει πέντε τόνους καὶ δύο ἡμιτόνια.

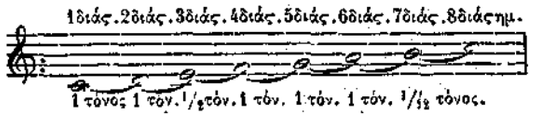

Ὡς παρατηρεῖται εἰς τὴν ἄνω κλίμακα, τὰ ἡμιτόνια εὑρίσκονται μεταξὺ τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου διαστήματος, ὡς καὶ τοῦ ἑβδόμου καὶ ὀγδόου.

(ἕπεται συνέχεια)

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΗΜΕΤΕΡΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Φεισθῆτε τὸ σπαταλώμενον χρῆμα σας ἐπὶ ματαίῳ καὶ χρησιμοποιήσατε αὐτὸ ἐπωφελῶς, ἂν θέλετε νὰ μὴ μετανοήσητε βραδύτερον, προμηθευόμενοι μετοχὰς καὶ ὁμολογίας ἐκ τοῦ τραπεζιτικοῦ οἴκου Ε. Μελίδη, διὰ μηνιαίων δόσεων.

Κατιδόντες τὴν σπουδαιότητα καὶ ὠφελιμότητα τῆς προμηθείας οὕτω τοιούτων ἀξιῶν, ἀνελάβομεν, συμβληθέντες μετὰ τοῦ κ. Ε. Μελίδη, τὴν γενικὴν ἀντιπροσωπείαν τῆς τοποθετήσεως μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν διὰ μηνιαίων δόσεων, ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ Ἐξωτερικῷ, ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς μὲ ἐπωφελεστάτους ὅρους. Ἤτοι:

Πᾶς συνδρομητής μας δύναται δι' ἡμῶν νὰ προμηθευθῇ ἐπὶ πιστώσει τὰς ἀκολούθους ἀσφαλεστάτας λαχειοφόρους καὶ τοκοφόρους ὁμολογίας.

1. Λαχειοφόρον ὁμολογίαν τῆς **Ἐθν. Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος** 1880, μὲ 4 κληρώσεις κατ' ἔτος, πρὸς 40 δραχ κατὰ μῆνα.

2. Λαχειοφόρον ὁμολογίαν τῆς **Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Αἰγύπτου** 1886, μὲ 12 κληρώσεις κατ' ἔτος, πρὸς 25 δραχ. κατὰ μῆνα.

3. Ὁμολογίαν **Σιδηρ. Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας**, μὲ 6 κληρώσεις κατ' ἔτος, πρὸς 15 δρ. κατὰ μῆνα.

4. Λαχειοφόρον ὁμολογίαν τῆς **πόλεως Παρισίων**, 1894—1896, μὲ 4 κληρώσεις, πρὸς 30 δρ. κατὰ μῆνα.

5. Λαχειοφόρον ὁμολογίαν **Κτηματικῆς Τραπέζης τῆς Γαλλίας** 1885, μὲ 6 κληρώσεις, πρὸς 30 δραχ. κατὰ μῆνα.

6. Λαχειοφόρον ὁμολογίαν τῆς **πόλεως Βρυξελλῶν**, μὲ 6 κληρώσεις πρὸς 10 δρ. κατὰ μῆνα.

7. Ὁμολογίαν **Διώρυγος Παναμᾶ** μὲ 6 κληρώσεις πρὸς 10 δρ. κατὰ μῆνα.

8 **Συμβόλαια μικτά**. Δύναται τις ν' ἀγοράσῃ ταὐτοχρόνως ἐξ ὁμολογίας λαχειοφόρους, ἤτοι:

1/4 τῆς πόλεως Παρισίων 1894—96.
1/4 πόλεως Παρισίων 1871.
1/5 Κτημ. Τραπέζης Γαλλίας 1885.
Μίαν πόλεως Βρυξελλῶν 1886.
Μίαν Διώρυγος Παναμᾶ καὶ
Μίαν Κτημ. Τραπέζης Αἰγύπτου 1886.

Πληρώνοντες διὰ πρώτην δόσιν δραχ. 120, διὰ δὲ τὰς ἑπομένας, ἀνὰ δραχ. 80.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν αἱ μηνιαῖαι καταθέσεις κανονίζονται σχετικῶς εἰς χρυσόν.

Ἅπασαι αἱ ὁμολογίαι αὗται εἰσὶν ἠγγυημέναι παρὰ τῶν οἰκείων Κυβερνήσεων καὶ ἅμα τῇ καταβολῇ τῆς πρώτης δόσεως καὶ τῇ ὑπογραφῇ τοῦ συμβολαίου παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, οὗτος χαίρει ἀμέσως δικαίωμα ἐπὶ τοῦ τόκου καὶ τῶν τυχῶν.

Ὁδηγίαι καὶ σχετικὸν βιβλιάριον ἀποστέλλονται ὑφ' ἡμῶν παντὶ τῷ αἰτοῦντι.

Πᾶς δὲ ἀγοραστὴς ὁμολογίας, λαμβάνει εἰς τὴν ἡμίσειαν τιμὴν τὴν Φύσιν, ὡς καὶ τὸ νέον Περιοδικὸν τῶν «Κληρώσεων».

Οἱ βουλόμενοι δύνανται ν' ἀποτείνονται πρὸς ἡμᾶς ἢ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Μελίδη, ἀρκεῖ νὰ ποιῶνται μνείαν τῆς «Φύσεως».

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Φύσεως.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

17ου καὶ 18ου ΤΕΥΧΟΥΣ

48. Αἴνιγμα. = Αἶξ—Αἶξ.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Δημ. Κυριακόπουλος ἐξ Αἰγίου, ἡ Δὶς Εἰρήνη Μενάρδου ἐκ Σίφνου, ὁ κ. Π. Φαραντάρος ἐκ Σμύρνης καὶ ὁ κ. Π. Σαριδάκης ἐκ Κρήτης.

49. Αἴνιγμα. = Ὄχη — ὄχι.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Σαριδάκης ἐκ Κρήτης, ἡ Δὶς Ἐλισάβετ Καλύμου ἐκ Πειραιῶς καὶ ὁ κ. Δημ. Παππαλαζάρου ἐκ Νεαπόλεως.

50. Αἴνιγμα. = Σύρραξις — σύνταξις.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Διομ. Κυριακόπουλος ἐξ Αἰγίου, ἡ κ. Μελπομένη Κανάκη ἐκ Σύρου καὶ ὁ κ. Χαρ. Ἀναστασίου ἐξ Ἀλεξανδρείας.

51. Αἴνιγμα. = Πόσα—ὅσα—ὁστά.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Διομ. Φαράλης ἐκ Σάμου, ὁ κ. Π. Νιτάκος ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ ὁ κ. Ἀγ. Πετρόπουλος ἐκ Πειραιῶς.

52. Μαγικὸν γράμμα. = Βράχος, βραστός, βερώνη, ὄρος, φάραγξ, ὠχρός, ρύπος, πόρος, χορὸς καὶ ρέων.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Νιτάκος ἐκ Θεσσαλονίκης.

53. Ἐρώτησις. = Τυρταῖος, Ἀλεξάνδρεια, Τέττιξ, Ἴον, Ἀνάχαρσις, Νέρων, Ἡρακλῆς, Τατιανή.

Ἔλυσαν αὐτὴν ὁ κ. Μιχ. Κατσαρὸς ἐξ Ἀθηνῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

M. H. Ghidigeni. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε ἀπόδειξιν. Ἀναμένομεν δὲ καὶ ἑτέρας. —**Κ. Ζ. Dalayat**, Διεύθυνσίς σας ἠλλάγη, ὡς γράφετε.—**Κ. Ε. Λοιδωρίκιον.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. —**Η. Φ. Νοβοροσίσκ.** Σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ἀναμένομεν τὴν συνδρομήν σας.—**Κ. Α. Gara-Titu.** Ζητούμενον φύλλον σᾶς ἀπεστείλαμεν καὶ σᾶς ἀπηντήσαμεν εἰς Δελτάριόν σας. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας.— **Ι. Γ. Α. Λάρισσαν.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, ἔχει καλῶς, ὡς γράφετε.—**Μ. Π. Αἴγιον.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις ἐστάλη ταχυδρομικῶς. Εὐχαριστοῦμεν.—**Λ. Κ. Καρδίτσαν.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ἀπηντήσαμεν —**Γ. Μ., Κυπαρισσίαν.** Δελτάριον ἐλήφθη. Σᾶς ἀπηντήσαμεν.—**Φ. Β. Σκόπελον** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις στέλλεται ταχυδρομικῶς.—**Κ. Χ. Γ. Πέρα-Κύπρου.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη καὶ σᾶς ἀπηντήσαμεν ἀμέσως σχετικῶς περὶ ὅλων. —**Μ. Ν. Πάτρας.** Ἐλάβομεν ἐπιστολήν σας καὶ χρήματα. Σᾶς ἐπιστώσαμεν μὲ πρώτην δόσιν μιᾶς ὁμολογίας Κτηματικῆς Αἰγύπτου. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε συμβόλαιον καὶ ἀριθμὸν ὁμολογίας σας. —**Α. Σ. Ταϊγάνιον.** Ἐπιστολὴ καὶ συναλλαγματικὴ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς ἀπηντήσαμεν ἀμέσως καὶ ἀναμένομεν νεωτέραν σας.—**Α. Μ. Λάρισσαν.** Δελτάριον καὶ λύσεις ἐλήφθησαν Ζητούμενον φύλλον σᾶς ἀπεστάλη.—**Κ. Ν. Βόλον.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξίν σας μετ ἀριθμοῦ λαχείου σας ἀπεστείλαμεν ταχυδρομικῶς.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου